

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 30 MEI 1930 N° 11

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

Met 17283?

Eene van de ruim twintig duizend mededingers, die weten wil, of zij misschien een fiets gewonnen heeft met de oplossing van onze laatste prijsvraag, die van al onze opgaven het meeste succes gehad heeft. „Een geduld nog, mejuffrouw: tot de volgende week!”

Fox

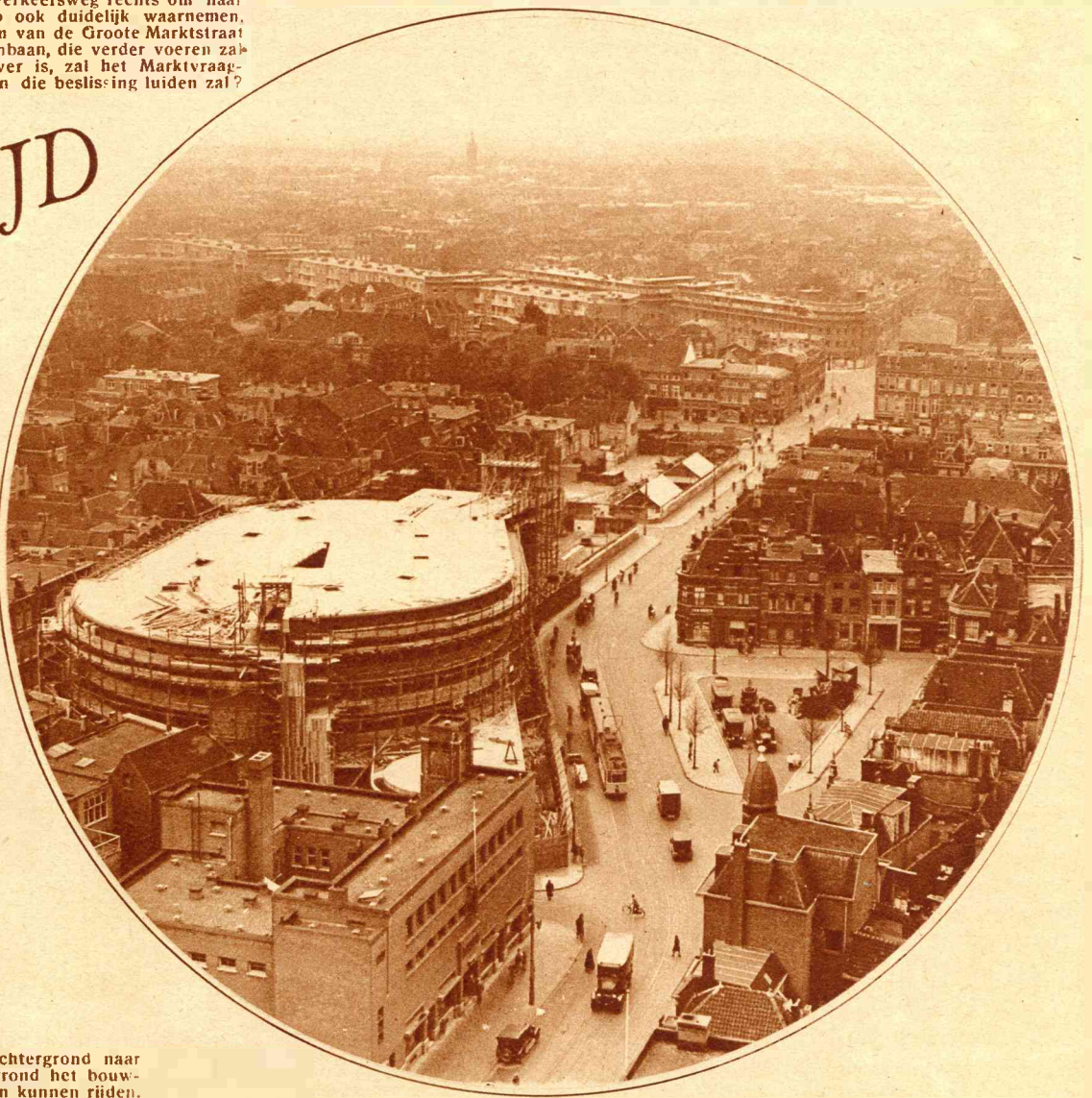
Een verrassend perspectief geeft deze foto over onze royale Groote Marktstraat tot ver op de Prinsegracht. Bij de Groote Markt buigt de nieuwe verkeersweg rechts om naar de Jan Hendrik- en Torenstraat. Men kan op deze foto ook duidelijk waarnemen, welk een uitstekende gelegenheid de Prinsegracht biedt, om van de Groote Marktstraat een verkeersweg aan te leggen naar de (te verbreedende) Lijnbaan, die verder voeren zal over de te dempen Loosduinschevaart. Wanneer het zoover is, zal het Marktvraagstuk eerst in een beslissend stadium komen. En hoe dan die beslissing luiden zal?

DE NIEUWE TIJD BREEKT BAAN

Het is wel in den meest letterlijken zin, dat wij de laatste jaren den modernen tijd zijn baan hebben zien breken dwars door of langs onze oudste stadsgedeelten. Eerst met moker en houweel, om een nieuwe bedding te forceeren voor den breeden en snellen stroom van het moderne verkeer, toen dat zich niet langer liet persen door de eerbiedwaardige, maar nauwe straten der historische binnenstad. Maar dikwijls op den voet, soms ook op wat eerbiediger afstand, werd de slooper gevolgd door den jongen, vooruitstrevenden bouwmeester, die forsche en soms monumentale vormen kwam scheppen op het puin van de neergeslagen, onbeduidende zijstraten.

Verkeer en architectuur, die beide hebben een krachtig accent van nieuw en bruisend leven gelegd, daar, waar de historie aan 't indommelen was.

Het meest sprekende voorbeeld daarvan is wel de Groote Marktstraat, die grootendeels het verkeer heeft afgeleid uit Vlamingstraat en Spuistraat (terwijl Kalvermarkt, Fluweelen Burgwal en Mu-

De Torenstraat in de richting Vondelstraat, die men op den achtergrond naar links ziet afbuigen. Een heel bijzonder effect maakt op den voorgrond het bouwwerk der groote garage, waarin de auto's geheel naar boven zullen kunnen rijden.

De Torenstraat wordt door de Jan Hendrikstraat (op den achtergrond) verbonden met de Grootte Markt, waarop aan de andere zijde de Grootte Marktstraat uitloopt.

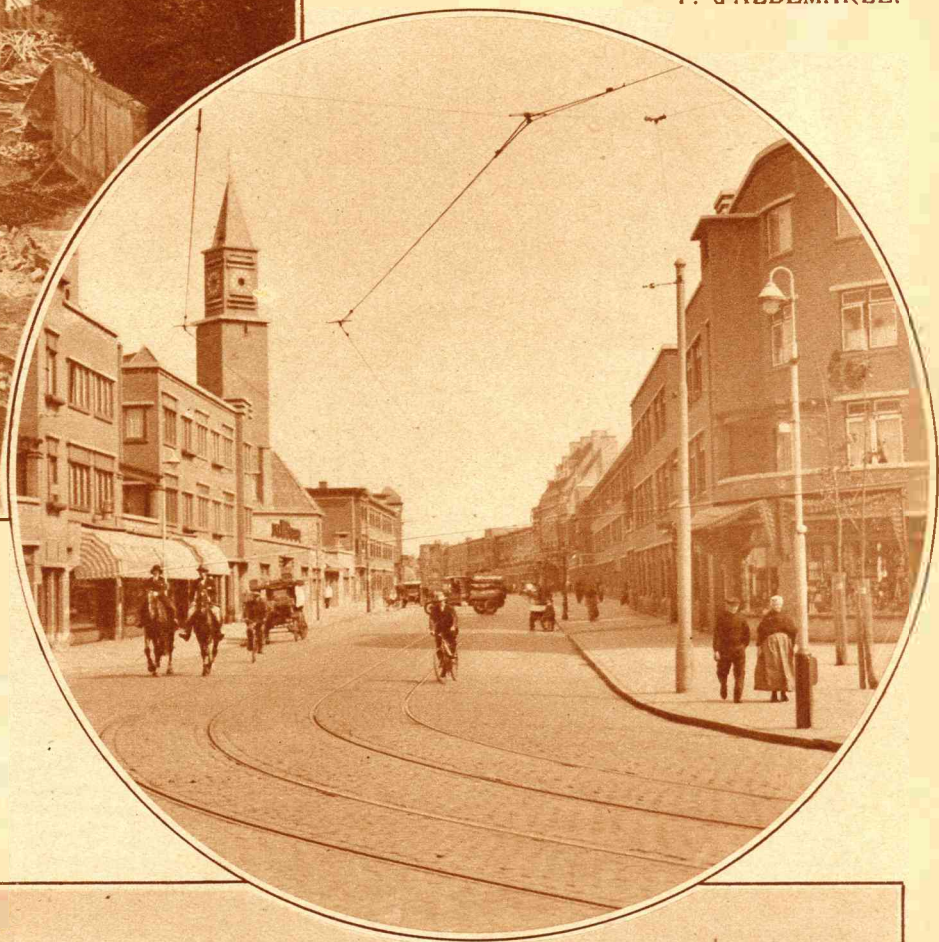
zenstraat bedoeld zijn om Poten en Heerengracht te ontlasten). Onze foto aan den kop van dit artikel geeft er een fraaien doorkijk in, tot ver op de Prinsegracht. Hier ontwikkelt zich een waarlijk monumentale stadswijk. Wanneer aan weerszijden van het Warenhuis binnenkort de panden gereedkomen van Peek en Cloppenburg en van Vroom en Dreesmann en wanneer binnen afzienbaren tijd ook het terrein naast de Bijenkorf zal zijn volgebouwd, zal de eene helft dezer straat 'n bijna voorbeeldeloos zuiver staal zijn van moderne architectuur in grooten stijl. Wanneer men dan nog in aanmerking neemt, dat belangrijke ondernemingen uit de Wagenstraat straks de tweede helft der Grootte Marktstraat van aanzienlijke gevelwanden zullen voorzien (in aansluiting op de gebouwen van Lijdsman en DeVolharding), krijgt men het besef, dat hier een eerbiedwaardig stukje modernen stedenbouw aan 't verrijzen is.

Een onzer foto's geeft 'n sprekend beeld er van, hoe eveneens een harmonische, fraaie bebouwing zich ontwikkelt langs de Vondelstraat, die (met Jan Hendrikstraat en Torenstraat) het verkeer van de Grootte Markt naar Elandstraat en Laan van Meerdervoort afvoert, ter ontlasting van de Prinsestraat.

Zij zal straks eene decoratieve afsluiting vinden in den nieuwen gevel, die er opgetrokken wordt voor de gebouwen der Openbare Leeszaal en Bibliotheek.

Men kan opwerpen, dat er alweer een nieuwe tijd voor de deur staat, die nog bredere banen (en vooral minder bochtig!) vergen zal voor het steeds aanzwellend verkeer. Deze doorbraken werden ontworpen en aangevangen, toen 't automobilisme eigenlijk nog in zijn kinderschoenen stond, op een breedte van zestien meter, en het is later niet overal gelukt, deze breedte tot twintig meter (zooals in de Grootte Marktstraat) of zevenentwintig en 'n halven (zooals in de Vondelstraat) op te voeren. Maar aan het feit, dat hier eene grootscheepsche

Ook Scheveningen heeft een groote verkeersverbetering en aanzienlijke verfraaiing te danken aan de grootscheepsche doorbraak, de Jurriaan Kokstraat, waarvan een afbeelding in aansluiting op onze andere opnamen hier niet ontbreken mag.

De bebouwing der zevenentwintig en een halven meter breede Vondelstraat, die diagonaal van Torenstraat naar Elandstraat de Bilderdijk-, Tollens-, Riemer- en Westerbaenstraten snijdt.

verbetering en verfraaiing bereikt is, doet zulks toch niet af. Wel zal het gevolg daarvan zijn, dat straks bij de toeneming van verkeer en de concentratie van groote winkelondernemingen, zoowel hier als in andere voornamelijk straten der binnenstad een algeheel parkeerverbod zal komen. Daarmee moet natuurlijk de aanleg van parkeerterreinen gepaard gaan.

Het viel ons op, welk een eigenaardige gewaarwording het geeft, op een hoog punt te staan, en zoo den weg te volgen, dien de banier van het verkeer zich door onze stad gebaand heeft. Niet velen zijn zich daarvan juist bewust: onze fotograaf heeft dien weg nauwkeurig voor u in kaart gebracht en tevens een indruk willen geven van de verrassende nieuwe aspecten, die de bouwkunst aan ons stadscentrum gegeven heeft.

F. d'ALBEMARLE.

De zweefmolen is tegenwoordig de sensatie van iedere kermesse d'été.

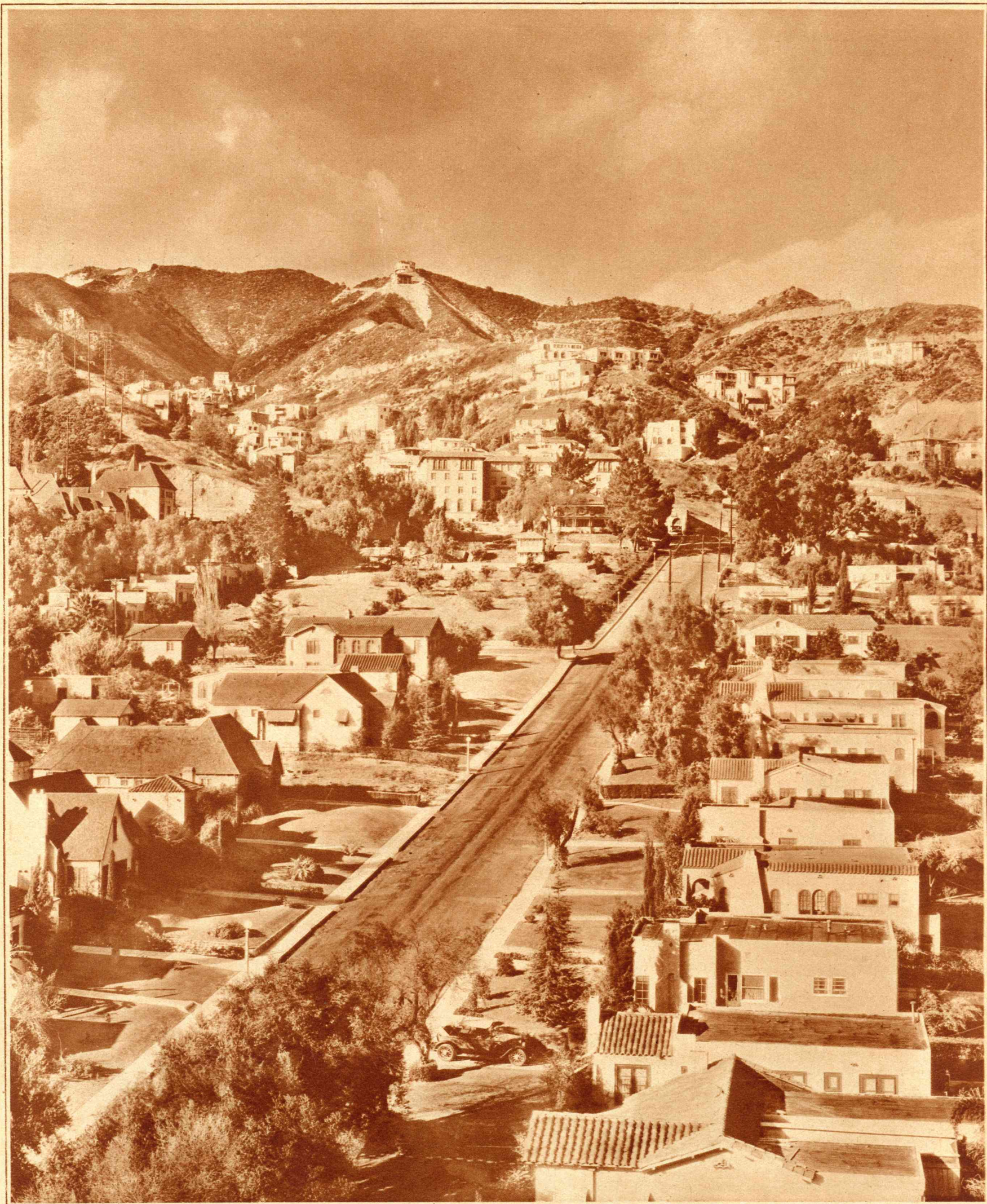

De rutschbaan met haar waterbad levert den beginner het ijsigste, maar den weldra verslaafden habitué het onwederstaanbaarste genot.

Voorjaarsfeest IN DEN DIERENTUIN

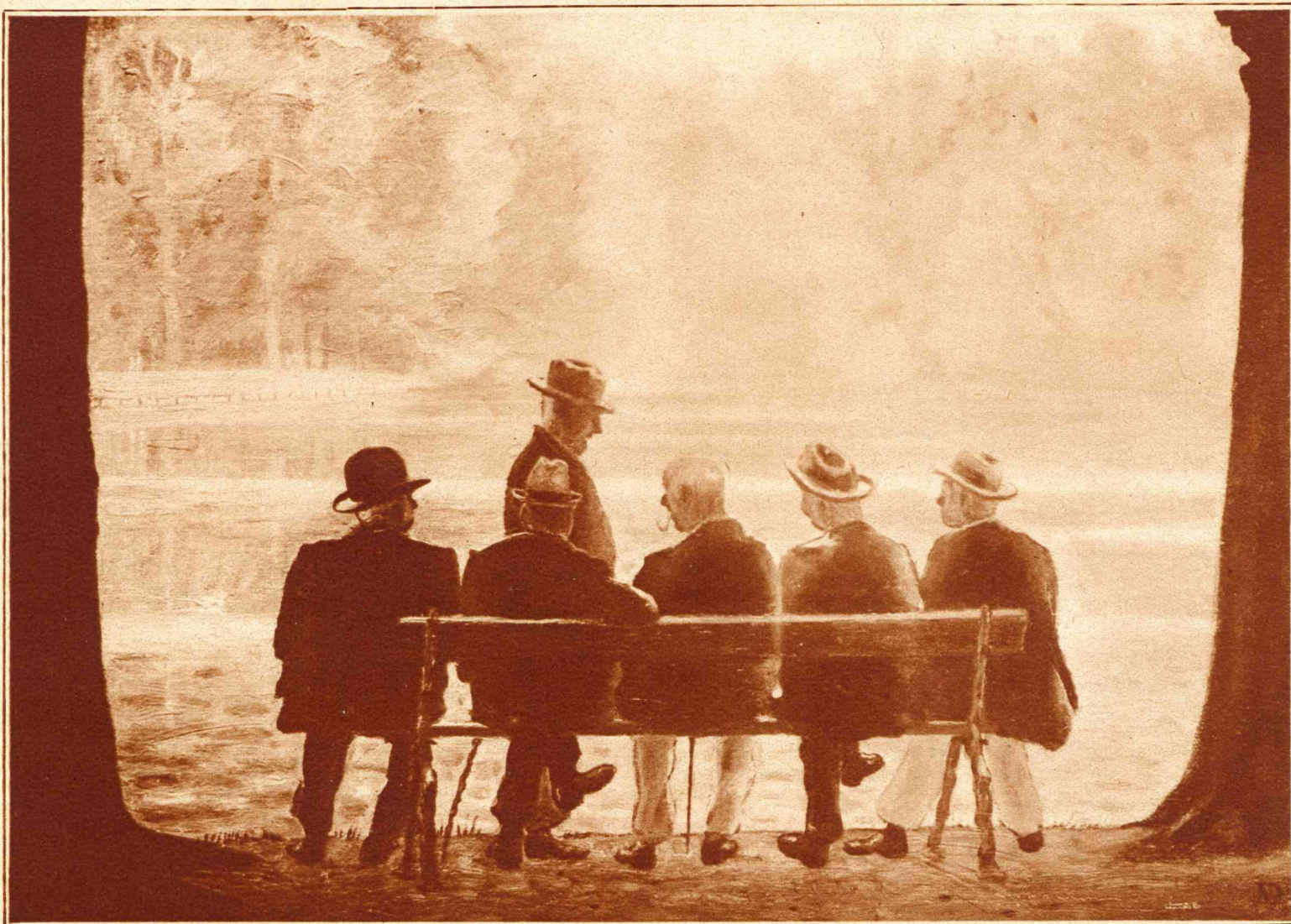
Kennen we in Den Haag dan ook al de Ouderwetsche kermis niet meer, die eeuwenlang de roem onzer stad was, de Dierentuin stelt ons tegenwoordig telken jare ruimschoots schadelijk door zijn geanimeerde en welverzorgde Voorjaarsfeest, dat een onmisbare attractie geworden is. Hoe jong en oud zich dankbaar toonen voor de geboden pret, dat zeggen u duidelijk onze gezellige opnamen.

De ouderwetsche carroussel wordt verkozen door de meer bedachtzame feestgangers.

UIT HET FILMPARADIJS

Het is wel een der schoonste oorden der wereld, waar de Amerikaansche film-industrie zich gevestigd en ontwikkeld heeft. Hollywood, San Francisco en een groot deel van het omliggende Californië bezitten een haast onvergelykelijk klimaat en een verrassend natuurschoon. Dat bewijst bijvoorbeeld deze straat in Hollywood met vrij eenvoudige huizen, tusschen overvloedig groen verscholen, terwijl de omringende bergen imposanter buitenverblijven torsen.

De ledentoonstelling in Pulchri bevat dezen keer meer menig opmerkelijk werk. Zoo bijvoorbeeld dit van licht en coloriet opvallende stuk van Dirk Nijland: *In het Haagsche Bosch*.

HAAGSCHKE KRONIEK

Verregende olieballen — Een belangrijke reden van het slagen der Haagsche kermissen — „Kenne we dat nou doen?” — Internationale visite — In Volkenbondsstijl — Onze nieuwe reputatie — Weg met den houten ham! — Bon appetit!

Men heeft het niet getroffen met de opening. Van Zaterdagmiddag af tot den laten Zondagavond toe vielen de regenbuitjes ter aarde, of er duizenden Veraartjes in de lucht zaten met tienduizenden zakjes ondergekoeld ijspoel. Neen, de opening van 't olieballen-feest was lang geen „droge” boel, maar daarom juist zoo „droog.”

Jammer!

Maar er kan nog veel goedkomen. 't Gekraak van de radio's is al stukken minder, dus 't gedonder en geweerlicht waarschijnlijk uit de lucht en wellicht mogen we op „vaster” weer gaan rekenen.

Als steeds is de kermis („voorjaarsfeest” zegt men hier tegenwoordig) een groote attractie voor ons. Gelegen in den zwaar belommerden dierentuin, waar het goed is te zijn, is deze Haagsche kermis wel een der fraaiste in den lande.

Daar komt bij, dat de vette olie-

ballenlucht, het getjengel van den draaimolen, het geklingel van de roetschbaam, de poffertjeswalmen, de dikke, de dunne, de koplooze, de waarzeggende dames en het „hier-kun-je-wegen-hoe-zwaar-of-datjeben,” in zóó'n typische tegenstelling zijn met de gerenommeerde deftigheid van 't Haagje, dat daardoor juist een dubbele bekoring uitgaat van dit levendige en smeuge kermisgedoe. En misschien is dit ook wel een der voornaamste redenen, waarom de kermis zich juist hier het beste handhaaft!

Want de „staan”-gelden voor de ondernemers zijn wel zóó hoog (b.v. 'n dikke drie duizend pop voor een poffertjeskraam!) dat er heel wat poffertjes op de koperen fornuizen moeten sissen in zoo'n veertien dagen om uit de onkosten te springen.... Enfin, — 't schijnt te lukken, dus houden we er den moed maar in. Reeds van verre straalt 's-avonds het overvloedige licht geheimzinnig door het weelderige lente-lommer; de bakgeuren golven langs de singels; de oempa's schetteren over 't wijde Malieveld. En 's avonds bij het naderen van

De schilder Jan Franken legt in zijn atelier de laatste hand aan het portret van H. M. de Koningin, dat hem werd opgedragen door het Gemeentebestuur van Batavia. Het wordt deze week daarheen verscheept.

Het was feest op Scheveningen, toen de vorige week het vijftigjarig bestaan gevierd werd van de N.V. Vischhandel, Reederij en IJsfabriek v.h. Frank Vrolijk, die van zoo grooten invloed geweest is op omvang en bloei der Scheveningsche visscherij.

deze vreugdeplek, die als een lichtvlek op het Haagje ligt, komt de kermisstemming over den Hagenaar, die met z'n vrouw of dulcinea tot het feest als magnetisch wordt aangetrokken. En mocht er dan nog even eenige twijfel van „kenne we dat nou wel doen” zijn overgebleven, dan is de smaakvol-verlichte ingang, met het feestelijk ge-roezemoes in de verte, meer dan voldoende om dien op te heffen en offert men z'n entrée volgaarne, om, eenmaal in 't bezit van de kaartjes, nu met spoed en hupsche passen, de vroolijke keuken en „hier-kun-je-gooien-met-ringen-met-gaten” verwachtingsvol tegemoet te gaan!

Ten slotte: ondernemers en kermisgangers, 'n goeie en prettige kermis toegewenscht!

Weer hebben we 'n internationale visite. Les

membres du Comité Exécutif de l'Alliance Internationale de l'Hotellerie, oftewel: de Kasteleins uit het Buitenland. De Heeren zijn ontvangen als Volkenbonds-excellenties. Men heeft... *gegeten* (dus óók in den Volkenbondschen stijl!) en gedronken en ge-teat en gespeecht in „WitteBing”, „Hôtel des Indes” en telegrammen gestuurd en dronken uitgebracht op Vorstenhuizen (dat van Monaco), dat het 'n lust was. Onze Ministers hadden zich laten vertegenwoordigen, onze Burgemeester en de Directeur der K.L.M. waren tegenwoordig, kortom: dit bezoek is hoogelijk op prijs gesteld en men dineerde tot 's nachts half twaalf. De tafels waren versierd met 'n bloemenpracht, die vorstelijk was en zeer goed heeft men dus gesnopen, dat deze heeren Hoteliers verstajum hadden van 't vak!

Meer en meer wordt Den Haag 'n stad, die in Europa voor internationale eetpartijen wordt „ge-

zocht.” Geen conferentie meer, of ze wordt hier gehouden, zoodat onze stad, die eenmaal 'n reputatie had van *houten hammen*, zich danig aan 't herstellen is van dat „houten-rig” menu!

Want er zijn bij den Volkenbond weer zware plannen om een verkeersconferentie te houden en die verkeersconferentie wil men ook weer hier houden.

'n Bewijs voor m'n stelling, dat hier goed wordt opgescheept en Den Haag 'n toffe stad is, want op 't gebied van verkeer is hier — eerlijk is eerlijk — nu niet zooveel te leeren...

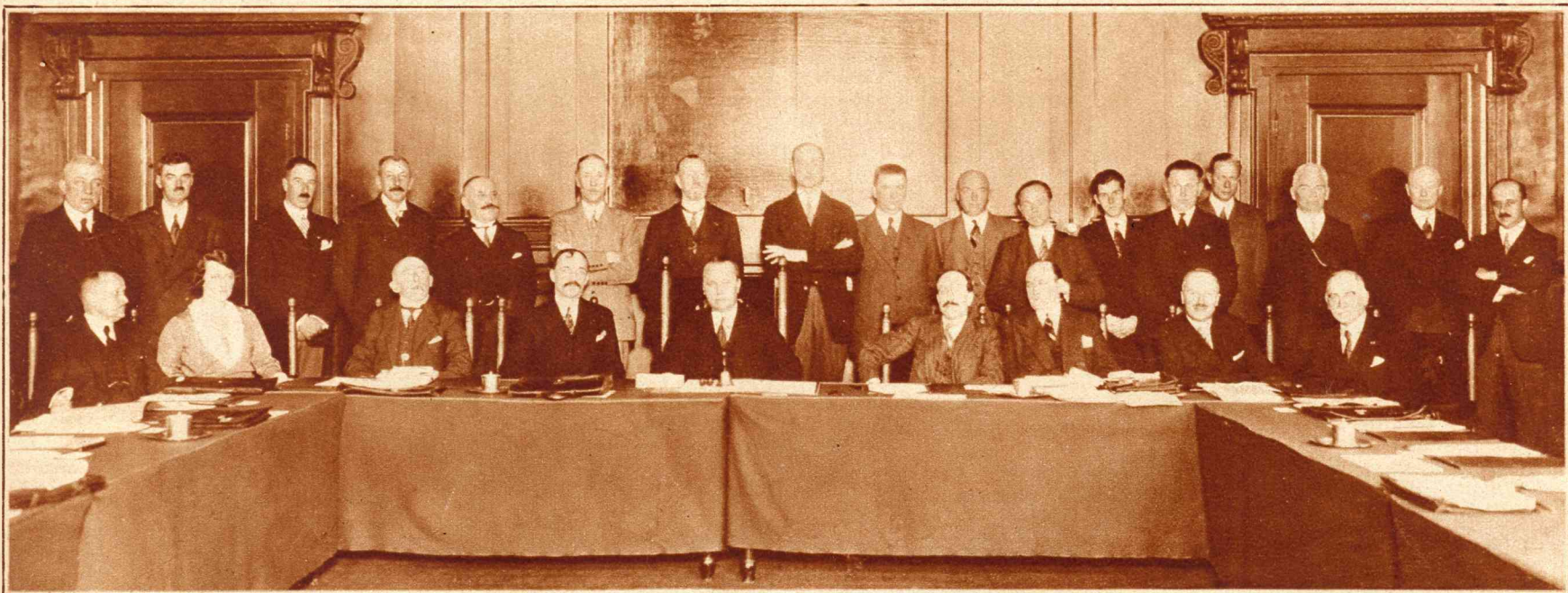
Maar — geen vreedzamer menschen dan etende en aangezien het hier is, dat het Vredespaleis werd neergezet (als we 't weer doen moesten, maakten we er 'n uitstekend restaurant van!), kan het niet anders, of hier moest de roem van 'n goede keuken vanzelf opleven! Allen conferenties: bon appetit!

Den Haag,
26 Mei 1930.

A. A. L.
GRAUMANS.

Onze brievenbestellers krijgen een nieuw model uniform. En zelfs zal met 1 Juni eindelijk de leelijke postpet gaan verdwijnen om voor een plat model plaats te maken. Deze bofferd was de eerste, die de nieuwe uniform te dragen kreeg. Kijk 'm er eens om glunderen!

Z.Exc. Minister Reijmer heeft Vrijdag j.l. in een der Grafelijke Zalen de bijeenkomst geopend, welke het Comité Permanent de la Circulation Routiere, eene subcommissie van den Volkenbond, hier te lande houdt. In het midden Minister Reijmer, aan zijne rechterhand de Voorzitter, de heer A. Stiénonard.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Al Gregory's oogen waren schitterend en sympathiek — vooropgezet dat men geen al te scherpzinnig kenner der menschelijke natuur was — en hij had een charmante manier om met vrouwen en kinderen om te springen.

Zelfs op college was Al Gregory al een politicus. Hij was aanvoerder geweest van drie klassen, voorzitter van een debating-club en leider van een voetbal-elftal, waarin hij niet kon — of niet wilde — meespelen. Nadat hij aan de staatsuniversiteit zijn graad behaald had, wierp hij zich in de stedelijke politiek en was tot districts-gedeputeerde gekozen met een overweldigende meerderheid van stemmen, in een heete campagne, waarin 't voornamelijk aankwam op veel redevoeringen en een flinke dosis politieke handigheid. In rechtszaken had hij knappe stukjes geleverd als muggenzifter en hypnotiseur van jury's — en John Carmody begon zich voor hem te interesseeren.

Zijn eerste gesprek met Gregory liet aan rondborstigheid niets te wenschen over. Hij keek den jongen man doordringend aan en vroeg hem, hoe 't hem zou aanstaan, gouverneur van den Staat te worden. Gregory, als doortrapt menschenkenner, nam tegenover Carmody geen blad voor den mond — en verbond zich onmiddellijk daarop aan diens kantoor als lid van Carmody's rechtsgeleerden staf; in werkelijkheid was hij de marionet, die Carmody gebruikte om zijn eigen verstrekkende macht in de politieke wereld nog uit te breiden.

Gregory maakte zich tot op zekere hoogte geen illusies; hij was zich volkomen bewust van het feit, dat hij met lichaam en ziel in Carmody's macht was. Hij wist, dat de geweldige machinerie, die Carmody bediende, hem kon maken en breken. En Al Gregory werd niet geplaagd door zorgen of scrupules. Al wat hij verlangde, was, dat zijn reputatie vlekkeloos zou blijven, zoodat hij in de ontwikkeling van zijn politieke loopbaan niet voor verrassingen kon komen staan als die, welke Peter Borden Carmody eenmaal bereid had.

Op kantoor was hij zooiets als een autocraat. Hij voelde zich, reeds omdat hij zijn uiterlijk zoo mee had; en hij wist aardig wat van recht en wetten af. Slechts voor John Carmody boog hij — en voor Lispelenden Willie Weaver. Gregory haatte Weaver. Weaver toonde niet het minste respect voor hem, uitgenomen in het bijzijn van derden. De reusachtige, kaalhoofdige man had 'n onaangename gewoonte om gebaren te maken — gebaren die 'n haan moesten nabootsen, die met zijn vleugels sloeg en kraaide, en daarna placht hij dan steelsgewijze, maar veelbetekenend met zijn duim over zijn schouder naar Gregory te wijzen. En onveranderlijk sprak hij den knappen, luidruchtigen, jongen rechtsgeleerde aan met: gouverneur.

Bob Terry werd aan 't werk gezet onder Al Gregory. 's Mans uitbundige vriendschappelijkheid maakte diepen indruk op

HET VERHAAL TOT NU TOE

De onschuld van Bob Terry, die gevangen zat wegens verduistering, komt na drie jaar aan het licht. Na zijn vrijlating biedt zijn vroegere patroon Borden hem een tehuis aan bij zich en zijn dochter Lois, hetgeen Terry, hoewel grenzenloos verbitterd tegen Borden, aanneemt. — John Carmody, een advocaat van verdacht allooi, is verliefd op zijn secretaresse Kathleen Shannon. Deze is een nichtje van Terry's celgenoot Todd Shannon. Zich een verzoek van dezen herinnerend, bezoekt hij haar op haar kantoor, waar Carmody hem, voor nu of later, 'n betrekking aanbiedt. Kathleen voelt zich sterk tot hem aangetrokken. Bruce Richardson koestert een onbeantwoorde liefde voor Lois Borden, en gaat geduldig in op haar gesprekken over Terry. Carmody blijft hardnekkig trachten Terry in zijn dienst te krijgen, om zich van diens wraakzucht te bedienen om zijn eigen oude rekening met Borden te vereffenen. — Kathleen en Bob bekenen elkaar hun liefde en in haar argeloosheid vertelt de eerste dit aan Carmody, die nu besluit, met Borden tevens ook Terry in het ongeluk te storten. Door zijn handlanger Weaver krijgt hij vertrouwelijke inlichtingen over Borden's zakelijke moeilijkheden. Borden's staal-maatschappij heeft een tijdelijk gebrek aan contanten.

hem. Gregory praatte heel wat met Terry — zooals gewoonlijk, zonder veel te zeggen. Hij raadde, dat Carmody levendig belang stelde in Terry, en wat hemzelf betrof, voelde hij, dat de jonge man een onschatbare schakel zou kunnen vormen tusschen de kringen, waarin hijzelf zich placht te bewegen, en het maatschappelijk plan, waartoe de Borden's en de Merriwether's behoorden.

Het werk werd den nieuwelings gemakkelijk gemaakt. De eerste paar weken liet men hem tijd om zich te gewennen aan het kantoor en zijn routine, en geleidelijk aan wijdde Al Gregory hem in in de grondbeginselen der rechtsgeleerdheid en crimineele wetgeving, met bizonderen nadruk op zekere smalle achterdeurtjes in de wetten der bewijsvoering. Toen werd Terry aan een nieuwe bezigheid gezet: 't ontvangen en aanhooren van cliënten — rijke misdadigers, die zich de weelde konden veroorloven, groote sommen ten koste te leggen aan hun verdediging. En in deze rol behaalde de jonge ex-gevangene schitterende successen.

Met deze mannen — in 't bijzonder met hen, die de verschrikkingen van de Staatsgevangenis reeds bij ondervinding kenden — voelde Bob Terry zich op zijn gemak. Hij sprak hun taal en begreep hun psychologie.

En zij kenden hem; het scheen wel, alsof iedereen in den Staat No. 14 Bob Terry en zijn geschiedenis kende. Zij zagen, dat hij verbitterd was tegen de maatschappij en wisten, dat zij in hem een vriend en een bondgenoot hadden. En hij kreeg confidenties van hen, die Al Gregory hun nooit had kunnen ontlokken.

Daarna leerde Gregory den jongen man vlot en vaardig, hoe hij mogelijke getuigen moest interviewen en ontdekken, wat ze over het geval wisten, en — wat van veel grooter belang was — wat ze voor het gerecht dachten te getuigen.

Deze menschen waren niet terughoudend tegenover Terry. Hij was immers zelf in de gevangenis geweest en kon de dingen zien door hun oogen. Zij wisten, dat hij innerlijk één met hen was — en vertrouwden hem instinctmatig. Binnen drie maanden had Bob Terry een soort van persoonlijke vermaardheid gekregen, inplaats van slechts bekend te staan als een eenvoudig employé in Carmody's organisatie.

Gedurende al dien tijd zat Carmody achter in zijn privé-kantoor — en sloeg den gang van zaken gade — en wachtte. De machinerie begon zich in beweging te zetten. Het net trok zich samen — om Peter Borden en om Bob Terry. Carmody, koud en onbewogen, was zoo geduldig als een spin. Hij was scherp op zijn qui-vive — en volkomen bereid, te wachten. Vroeg of laat, dat wist hij, zou zijn kans komen, en als ze kwam, zou hij met Bob Terry nog grondiger afrekenen dan met Peter Borden. Door Lispelenden Willie Weaver bleef hij dag voor dag nauwkeurig op de hoogte van de financiële moeilijkheden, waarmee de Berkeley Staal Compagnie te kampen had, waarvan Peter Borden mede-eigenaar en vice-president was. En er ontging hem geen détail van de ontwikkeling der betrekkingen tusschen Terry en Kathleen Shannon.

Wat deze zaak betrof was Carmody's scherpzinnigheid bijna angstwekkend, want hij was het, die een nieuw element in hun verhouding ontdekte, lang voor dit iemand anders, zelfs Kathleen, duidelijk werd. En dat was niet zoo heelemaal

onverklaarbaar, want Kathleen, in het stralende geluk van haar eerste liefde, wist niets van de verandering, welke het regelmatig werken langzaam maar zeker bracht in Bob's houding tegenover de Borden's — en in 't bijzonder tegenover Lois Borden.

Lois Borden maakte zich verdrietig en bezorgd, toen Bob aan 't werk ging bij John Carmody. Het verontrustte haar, dat hij nu blijvend contact zou hebben met een der minst gewenschte elementen der plaatselijken samenleving. Maar binnen een paar weken zag ze in, dat werken — zelfs met John Carmody — hem geheel veranderde.

Hij was voortdurend bezig, en dat sloot op zichzelf reeds de mogelijkheid uit van lange martelende dagen van somber peinen en

Vilma Banky toont haar vaardigheid als pannenkoekenbakster.

(United Artists)

wroeten in eigen verbittering. Er was geregeld dagwerk, dat moest worden afgedaan en daardoor veel minder tijd voor wrange zelfbespiegelingen. Zijn positie — hoewel vrij bescheiden — gaf hem toch een zeker zelfbewust optreden, dat al spoedig merkbaar werd. Hij bewoog zich nu meer als een vrij, onafhankelijk man, en niet meer met de rhythmische sleur van een goed-gedresseerden gevangene. Hij had geleerd, vlot en onbevangen te spreken en andere mensen recht en vast in de oogen te zien.

Bob zelf was zich de veranderingen, die in hem plaats grepen, niet bewust. En Kathleen was te blind door haar liefde om er iets van op te merken. Dat het beter met hem ging dan eerst, drong wel tot haar door — maar zij realiseerde het zich niet duidelijk. Ze was tevreden met de heerlijke resultaten, en haar dagelijksch contact met Terry gaf haar nieuwe schoonheid, nieuw leven en een geheel nieuwe, stralende aantrekkelijkheid.

De ontwikkeling, die zich in den jongen man voltrok, was juist datgene, waarom Lois Borden gebeden had. Van het eerste oogenblik, dat ze hem terugzag, had hij de sluimerende vonk gewekt van haar wijd, teeder moederlijk instinct. Nu begon hij een mannelijke zelfstandigheid aan den dag te leggen, die diepen indruk maakte op het vrouwelijke, steun-behoevende in haar. In haar oogen was hij niet langer iemand om alleen maar medelijden mee te hebben, maar een man, die achting en bewondering verdiende, en waard was, een man genoemd te worden. En toch bleef ook het medelijden — een diep, verterend medelijden, dat zij onbewust dramatiseerde.

Lois zag Bob als een jongen held, die worstelde tegen een ongunstig noodlot, wanhopig strijdend om zichzelf weer vasten voet te verschaffen in een wereld, die hem onbarmhartig had uitgestooten. Zij zag het pathos, dat daarin school — maar ze dreef het nog op in haar dwepende verbeelding. En uit al die gevoelens te zamen werd haar liefde voor hem geboren.

Zij wilde het zichzelf niet bekennen. Maar toch wist ze het, en Bruce Richardson wist het, en was diep ongelukkig — en doodelijk bezorgd voor haar.

Hoe dat nu kwam — maar op de een of andere manier dachten de mensen er nooit bij, of ze Bruce Richardson misschien ongelukkig maakten of pijn deden. Ze wisten het nooit, wanneer ze hem kwetsten. Hij had 'n gewoonte, weemoedig te glimlachen, wanneer hij het diepst gewond was, en toen Lois hem dus bekende, dat Bob iederen dag al meer voor haar ging betekenen, glimlachte hij alleen maar, en zei, dat Bob Terry een fijne vent was, en dat hij hoopte, dat de maatschappij hem schadeloos zou stellen voor het onrecht, dat ze hem had aangedaan.

„Er is maar één ding, dat me angstig maakt, Bruce,” zei ze. „Bob heeft vader nooit kunnen vergeven.”

„Is dat onnatuurlijk, Lois?”

„Nee. Ik veronderstel van niet. Maar de gedachte jaagt me soms schrik aan. Die starre manier, waarop hij hem soms kan aanstaren, wanneer vader toevallig een anderen kant uitkijkt. Ik merk 't op, al weet hij niet, dat ik dat doe. Het heeft soms bijna — bijna niets mensche lijks.”

„Ik veronderstel, dat die verbittering al die drie jaren in hem heeft gesmeuld — daarginder. Maar het zal overgaan.”

„Zou het?”

„Natuurlijk. Hij begint nu een heel ander mensch te worden —”

„Ja. Van het oogenblik dat hij bij John Carmody is gaan werken. Maar dat is anders óók al niet bijzonder geruststellend. Ik wil niet melodramatisch worden, maar je weet wel, Bruce — en ik zelf weet 't óók, dat Carmody vader haat. Hij zal hem die schorsings-historie nooit vergeven, en nu word ik maar steeds vervolgd door het idee — ik kan 't niet van me af zetten — dat er in zijn protectie van Bob iets meer steekt dan gewone filantropische belangstelling.”

„Bob kan hem natuurlijk van veel nut blijken te zijn.”

„Omdat hij het misdadige element en zijn psychologie begrijpt?”

„Ja. Ik kan me best voorstellen, voor welk soort karweitjes ze hem daar gebruiken. Heeft hij je er niets van verteld?” Bruce was verrast.

„Nee. Ik zie hem niet zoo heel veel, Bruce. Alleen zoo nu en dan aan tafel. Hij is heel vaak uit — vooral sedert zijn vriend Shannon uit de gevangenis is vrij gekomen.” Haar lief gezicht betrok en ze zweeg een oogenblik. „Heb je nog iets anders over Bob Terry gehoord?”

„Wat bedoel je?”

„Dat meisje — Shannon's nicht?”

Bruce Richardson's smal, beweeglijk gezicht

Mary Duncan in een Spaanschen dans.

werd met een diepen blos overgoten. „Ik houd er niet van, me over zulke dingen in gissingen te verdiepen, Lois.”

„Wat voor dingen?”

„Een man's belangstelling in een vrouw.”

„Dus er is belangstelling?”

„Ik weet het niet.”

Zij keerde zich heftig naar hem toe — zonder in het minst te bedenken, wat zij hem met dit alles aandeed. Lois wist waarschijnlijk, dat Bruce haar liefhad — maar Bruce was immers iemand, van wien iedereen alles aannam als iets, dat zoo hoorde. Ze zou heel verwonderd geweest zijn, als iemand haar gezegd had, dat ze hem pijn deed.

„Wat is zij voor iemand?”

„Kathleen Shannon?”

„Ja.”

„We-e-l” — hij trok het patroon van het tapijt na met de punt van zijn schoen — „ze is... knap.”

„Erg?”

„Op haar eigen manier — ja. Niet jouw type. Ze is een soort van brunette — dat wil zeggen, zwart haar, maar met een lichte teint. En ze is — wel, wat ik temperamentvol zou noemen.”

„Anders dan ik?”

Hij glimlachte vaag. „Heel anders. Ik ken haar eigenlijk heelemaal niet, al heb ik haar den laatsten tijd nu en dan ontmoet. Ik heb mijn belofte gehouden, Lois; ik heb Terry nu en dan meegenomen om te lunchen. Ik heb hem trachten te bewegen om lid te worden van onze club — maar hij wil niet. Hij gaat op in zijn werk.”

„Is hij verliefd op die vrouw?”

Hun blikken ontmoetten elkander en lieten niet

meer los. En, om haar leed te besparen, loog Bruce Richardson.

„Ik weet het niet.”

„Maar je vermoedt —”

„Ik heb niet 't recht om iets te vermoeden. Ik weet alleen, dat Todd Shannon zijn eenige vriend was gedurende die drie jaren in de gevangenis. Shannon is nu vrij, en het meisje is zijn nicht. Het is dus begrijpelijk, dat hij haar dikwijls ziet, tengevolge van die familie-relatie.”

Zij waagde een vraag zonder hem aan te zien. „Is zij — voor zoover je weet — een fatsoenlijk meisje?”

„Ja.” Hij sprak luid en positief, toen werd zijn stem weer zacht. „Dat wil zeggen, ik heb een sterken indruk, dat ze dat is.”

„En wat de mensen van haar vertellen — dat ze hengelt naar een huwelijk met Carmody: wat is daarvan aan?”

„Kletspraatjes, geloof ik. Of Carmody belang in haar stelt, weet ik niet. Maar ik geloof niet, dat er van haar kant ooit eenige toenadering geweest is, of zijn zal.”

„Dus dan zou er niets zijn, dat hen — dat meisje Shannon en Bob — gescheiden zou kunnen houden, als ze — als ze om elkaar gaven?”

„Nee-ee. Behalve dat ze niet van hetzelfde slag zijn.”

„Ben je daar zoo zeker van? Vóór — het gebeurde, behoorde Bob tot een klasse — wel, waar zij óók toe behoort. Ik wil volstrekt niet beweren, dat ik me boven hen verheven voel, maar hij — hij verkeerde niet in onze kringen, begrijp je wel?”

„Zeker, Lois.” Hij raakte zachtjes haar hand aan. „Je stelt heel veel belang in Bob Terry, is 't niet?”

„Ja.” Zij antwoordde openhartig — maar zonder te denken aan de uitwerking, die haar woorden mogelijk op den jongen man tegenover haar konden hebben. „Je weet niet, wat een steun je voor me bent, Bruce. Met jou kan ik praten. Je begrijpt me altijd. En dingen als deze — die ik soms eens moet uitspreken —”

„Spreek jij je maar gerust tegen me uit, Lois, zoo dikwijls je maar wilt. Ik wed, dat ik er altijd zijn zal, juist als je me nodig hebt.”

Zij glimlachte dankbaar en legde haar hand op de zijne.

„Je bent een trouwe kameraad, Bruce. Ik wilde wel dat je wist, wat je werkelijk voor me beteekent.”

Ze zag de trekking van pijn niet, die door zijn tenger gezicht ging.

„En ik wilde, dat jij wist, Lois — wat jij in werkelijkheid beteekent voor mij.”

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Peter Borden was niet blind — en hij kon er daarom niets aan doen, dat hij zich bezorgd maakte.

De onberispelijke kleine man met den welgeordenden geest en het nooit-falend eergevoel had de ontwikkeling gade geslagen van zijn dochters belangstelling in den jongen man, die in hun huis was opgenomen.

Peter Borden kende zijn dochter. Er was in haar veel van hem zelf, en meer nog van haar moeder, en Borden had elke vezel en elken kronkel van het gedachten- en gevoelsleven zijner vrouw gekend.

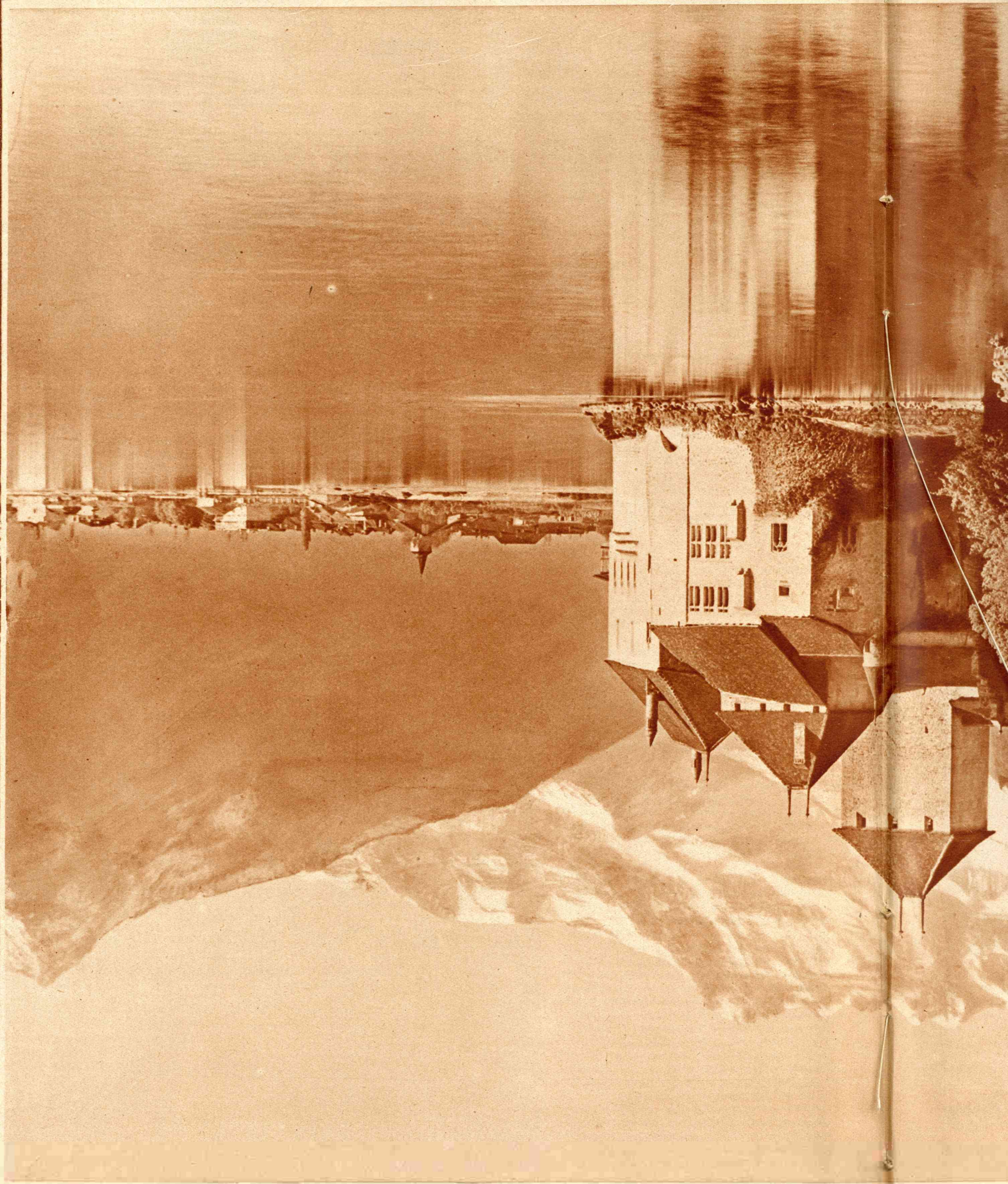
Het verraste hem daarom niet, te zien, hoe Lois van het begin een schoone romance weefde rond de tragische, gebroken figuur van Bob Terry. Hij was inderdaad beklagenswaardig en had behoefte aan sympathie en zachtheid en moederlijkheid. Het was niet meer dan natuurlijk, dat een meisje — jong en ontvankelijk en steeds zorgvuldig verre gehouden van de ruwere kanten des levens — onder deze romantische bekoring zou komen. Bob Terry, hoe fijnbeschaafd van geest hij ook was, behoorde echter niet tot hun kring en daarom had Borden niet, vóór de zaak te ver was gekomen, vermoed, dat Lois' belangstelling de grenzen van het onpersoonlijke had overschreden en van een diepte en innigheid geworden was, die nu als een voldongen feit onder de oogen moest worden gezien.

(Wordt voortgezet)

HET KASTEEL CHILLON AAN HET O

ON AAN HET C MEER VAN GENEVE

„Dame, b.b.h.h.”

door
M. VAN THOELEN

De zit-slaapkamer was klaar voor haar onbekende bewoonster. Ellen Roovers had den heelen middag doorgebracht achter haar naaimachine, terwijl ze meters groen en oranje-gebloemd cretonne verwerkte tot een bedsprei en gordijnen, die er in haar oogen uitzagen, of ze regelrecht uit de etalage van de fijnste zaak voor woninginrichting kwamen. Nu stond ze met haar man en de twee kleuters in de open deur en overzag met fieren blik het werk harer handen.

„Nu, ik moet zeggen, dat 't voor mekaar is!” zei Dick Roovers met half onwillige bewondering. „De vraag is nu maar: wie zul je hier opbergen?”

„Ik zou zoo denken, dat iedereen verrukt moet zijn over een kamer als deze!” zei zijn vrouw.

„Ja, maar „iedereen” moeten we nu juist niet hebben! Daar zit 'm de knoop. Hoe krijg je 't soort van meisje, dat je zoekt?”

„'n Advertentie!” zei Ellen gedecideerd. „In 'n behoorlijke krant en in een of ander goed ontspanningsblad. Ik zal er wel voor zorgen. Zeg, willen jullie wel eens van die laden afblijven? 't Is jullie kamer niet meer, denk erom!”

„Wie z'n kamer is het, Moesje?” vroeg Lenie, de oudste der twee kinderen Roovers.

„Op 't oogenblik hoort ze van juffrouw Niemand, schat,” antwoordde haar moeder.

„Juffrouw Niemand is een bofferd!” riep Bobby afgunstig. „Zoo'n zalige kamer!”

Het was werkelijk een „zalige” kamer, dacht Ellen Roovers, terwijl ze een laatste blik om zich heen wierp, vóór ze de kinderen uit hun vroegere speelkamer schoof en de deur achter hen afsloot. Ze had letterlijk alles zelf gedaan — den vloer gebeitst, de meubels gelakt met een beeldig jade-groen, en zelfs de muren met hun nog gaaf, maar wat ouderwetsch behangsel een frisch laagje waterverf gegeven — zacht-crème. Ze had er niets opgehangen, zoodat de bewoonster haar eigen smaak in platen of kaarten kon volgen. Mevrouw Roovers koesterde een zwakke hoop, dat de Fortuin haar een studente in kunstgeschiedenis zou zenden; ze had een gevoel alsof de kamer niet besteed zou zijn aan iemand met minder kennis van zaken!

Het was haar eigen idee geweest, dat ze, nu de kinderen zoo groot waren, dat ze hun heelen dag op school doorbrachten, die tweede zitkamer best konden missen, en ze onderverhuren aan een of andere beschaafde dame. Dick had er eerst niets van willen hooren. Mannen waren zoo conservatief, en wilden 't gevoel hebben, dat hun huis hun kasteel was, iets, wat met een inkomen, zóó klein als dat van Dick Roovers, moeilijk bleek door te voeren. Zooals Ellen hem voorhield: „'t Hééle huis is tòch niet van ons, nu evenmin, Dick. Er wonen vreemde menschen boven ons hoofd, en één meer of minder zal ons heusch niet zoo opvallen!”

„Ik vind 't geen prettig idee, dat jij moet werken voor andere menschen dan voor onszelf!” wierp haar man morrend tegen.

„Nu, als ik er toch niets op tegen heb —” zei Ellen.

Zij kreeg tenslotte haar zin, zooals gewoonlijk in dingen, die het huiselijk bestier betroffen. Ze hadden dikwijls moeilijke dagen gekend in de acht jaren van hun huwelijk, maar

Ellen's veerkracht en vindingrijkheid, gesteund door Dick's warme, onverflauwde genegenheid, hadden hen door het zwaarste heengeholpen, en nu zijn positie bij de bank verbeterd was, en de kinderen vroolijk en gezond opgroeiden, voelde

Ellen, dat er betere dagen op komst waren. De huur van hun benedenhuisje in de voorstad sloeg een groote bres in hun inkomen, en haar inval, om de achterkamer te verhuren, zou een zeer welkome besparing blijken.

Den volgenden morgen schreef Ellen een advertentie: „Frissche, aantrekkelijke zit-slaapkamer te huur in het Ooster-kwartier, voor dame, b.b.h.h.”

Zij ging ze opgeven en kocht een pulletje van oranje plateel, dat de volmaakte „finishing touch” moest worden in haar kleuren-schema. Toen ging ze naar huis om te wachten op gegadigden.

Twee dagen lang bleef haar advertentie zonder resultaat. Toen kreeg ze bezoek van een leerares aan een Meisjes-lyceum, een hoekig, onappetitelijk gekleed wezen, dat de kamer opnam, alsof de harmonieuze charme ervan ze minder respectabel maakte. Desondanks gaf ze tenslotte blijk van een zekere voldoening en vroeg naar den prijs.

„Vijftien gulden per week voor logies en ontbijt,” jekte Ellen met een stalen gezicht, en ontdeed zich zoo van haar ongewenschte gast.

Een of twee andere liefhebsters kwamen, keken weifelend de kamer rond en gingen toen weg, zeggende, dat ze wel zouden „berichten”. Geen van hen kwam Ellen's droom van het meisje, dat bij de kamer zou passen, ook maar in iets nabij.

Tegen het einde van de week kwam Iris Denning zich aanmelden, en zij vervulde den schuchteren droom zóó volkomen, zóó stralend, dat Ellen haar bijna gratis had willen nemen. Zij was groot en blond en gracieus. Ze verklaarde, dat ze dol was op het Oosterkwartier, zij was dol op de zit-slaapkamer, en haar alleraardigst optreden moest te kennen geven, dat ze óók dol was op mevrouw Roovers. De wederzijdsche regelingen waren in een oogenblik getroffen, en zij betrok de kamer den volgenden Maandag.

Iris Denning was directie-secretaresse op een handelskantoor aan een der singels, waar ook Dick Roovers' bank gevestigd was. Zij gingen bijna elken morgen tegelijk weg, een beetje over half negen, en een paar minuten later vertrokken de kinderen, genoeglijk-rumoerig of kibbelend, al naar de stemming van den dag. Ellen Roovers had dan het rijk alleen tot koffietijd, wanneer Lenie en Bobby weer voor een uur op het toneel verschenen, om haar daarna alleen te laten tot een

poosje na de thee. Dan kwamen ze weer opzetten, druk en babbelend, om huiswerk te maken, of te spelen op den vloer van de huiskamer; en tenslotte hoorde ze Iris met het hekje slaan en de voordeur openen met een kwiek zwickje van haar sleutel. Bijna altijd stak ze even haar hoofd om de deur van de huiskamer, haar gezichtje stralend van jeugd en leven, en kondigde aan, dat ze dien avond uitging, en niets meer hoefde te eten.

„Gaat u alweer uit, juffrouw Denning?” riep Lenie dan ademloos. „Hè, toe, wat trekt u aan?”

„Kom zelf maar eens kijken!” antwoordde Iris op een middag. „De kwestie is, dat ik 't nog niet met mezelf eens ben. Toe, helpt u me eens besluiten, mevrouw Roovers. Ik ga naar den schouwburg met een vriend en misschien gaan we daarna nog heel eventjes dansen. Welke jurk zou nu 't meest geschikt zijn?”

„Ik zou die beeldige zacht-groene aandoen, juffrouw Denning,” zei Ellen, terwijl ze het meisje naar haar kamer volgde. „Ik moet zeggen, dat u er daarin aardiger uitziet dan in welk ander toiletje ook.”

„Maar ik heb die den laatste tijd zooveel aangehad.” Iris wierp de deur van haar ruime hangkast open en streek besluiteloos met haar hand langs de rij jurken, die erin hingen. „Wat dunkt u van dit zwartje, voor de verandering?”

„Zwart staat u natuurlijk ook erg goed,” weifelde Ellen.

„Trek die mooie glinsterende aan!” piepte Bobbie opgewonden.

„Hè ja, juffrouw Denning!” smeekte Lenie, terwijl ze van haar eenen voet op haar anderen sprong om haar instemming overtuigender uit te drukken. „Trek die mooie zilveren jurk aan! Daarmee lijkt u precies die prachtige dame uit het circus!”

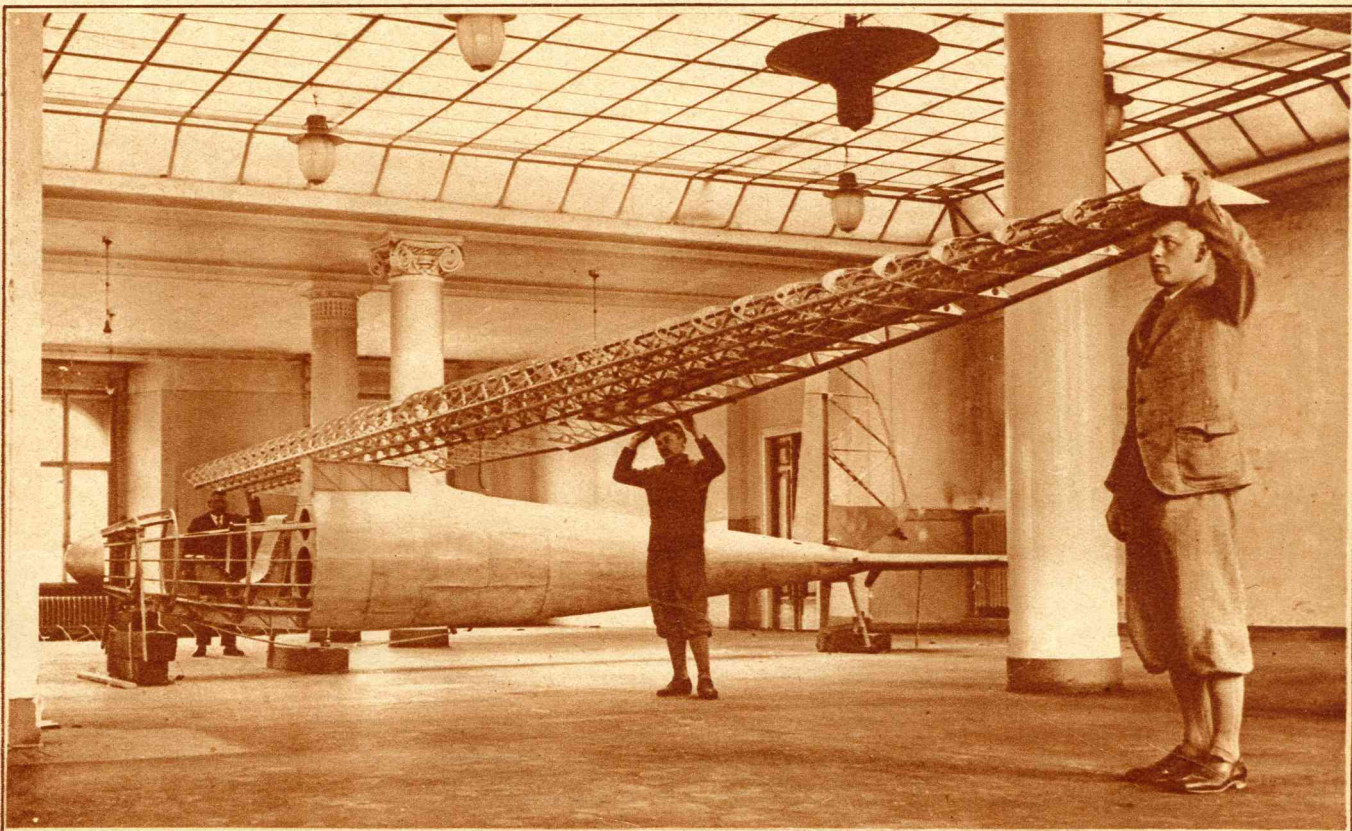
„Dat is bedoeld als een compliment!” proestte haar moeder, half ontzet, half verteederd door Lenie's kinderlijken uitval na die overdreven belangstelling in kleeren, die haar éven onaangenaam getroffen had.

Weer was er het geklik van een huissleutel.

„Daar is Pappie!” krieschten de kinderen, de gang instormend. „Hij zal wel zeggen, wat juffrouw Denning aan moet trekken!”

„Lieve hemel!” zei Dick Roovers, in de open deur verschijnend. „Is hier een mode-conferentie in gang? Worden manspersonen toegelaten?”

„Wel, Bobby heeft zich ook al een toegangskaart weten te verschaffen,” zei Iris, met een heel aantrekkelijk bloesje. „Ja, kom maar binnen als u wilt, mijnheer Roovers, en laat uw stem den doorslag geven. Moet 't vanavond een groene jurk zijn, een zwarte, of een zilveren?” Ze knipoogde ondeugend tegen mevrouw Roovers, terwijl ze hem dit lastig vraagstuk voorlei.

HET GROOTSTE ZEILVLIEGTUIG DER WERELD wordt thans gebouwd door den Duitschen ingenieur Benz. De romp is 8 Meter lang, de spanwijdte der draagvlakken bedraagt 22 Meter.

„Ik zou zwart dragen,” zei Dick rustig, terwijl hij nadenkend haar verschijning opnam, in plaats van de jurken te keuren, die ze over haar arm had hangen. „U bent blond genoeg om er mooi mee te contrasteren, en jong genoeg, om er nog jonger mee te lijken in plaats van ouder.”

Ellen staarde hem aan, verrast, dat hij Iris zoo'n verstandig antwoord gaf. Ze had altijd aan Dick gedacht als aan een man, die niets geen benul had van vrouwenkleeren, en niet de minste belangstelling ervoor. Wanneer ze zijn meening vroeg over de hare — of ze bijvoorbeeld haar beige wandeljurk donkerblauw zou laten verven, en of een van die goedkope pull-overs van Meertens uit de Breestraat een overvloedige weelde zou zijn of een te zeldzaam koopje om 't te laten ontsnappen — dan was hij nooit in staat, een bruikbaren raad te geven, en ze had 't als een uitgemaakte zaak beschouwd, dat „kleding” een onderwerp was, waar hij niet den minsten kijk op had. Klaarblijkelijk had ze zich vergist.

Iris zei:

„Heel goed! Dan moet 't maar zwart worden!” En de Roovers gingen terug naar hun huiskamer.

„Dat meisje heeft werkelijk charme,” merkte Dick glimlachend op.

„En ze weet zich te kleeden óók. Met wien zou ze uitgaan?”

Met een geweldige zelfbeheersching onderdrukte Ellen haar aandrang om te zeggen:

„En ik dan, Dick? Weet ik me dan niet te kleeden — van bijna niets?” In plaats daarvan kondigde ze met haar fermste stem aan: „Bedtijd, Bobby, Lenie! Gauw, Pappie welterusten zeggen en meteen meekomen.”

Bobby en Lenie kwamen.

Na die episode groeide de vage ontstemming, waarvan Ellen Roovers zich tot nog toe nauwelijks bewust was geweest, wanneer het gezin 's morgens naar alle richtingen was uiteengespat en zij alleen achterbleef met de rommelige sporen, tot iets zeer bestemd en tastbaars.

Dat gevoel van ontevredenheid werd nog sterker bij 't zien van Iris, die frisch en onbezorgd naar haar werk trok, vrolijk babbelen tegen Ellen's man, en door de herhaalde waardeerende opmerkingen van dezen laatste over het uiterlijk van het meisje en haar vermoedelijke capaciteiten. Zij moest krachtig strijden tegen wrevel en afgunst, telkens als Iris haar, als oudere vrouw, raad vroeg voor een nieuwe uitbreiding van haar garderobe; en zulke uitbreidingen kwamen herhaaldelijk voor.

Ellen Roovers dacht aan de jaren vóór haar huwelijk, toen zij óók geld in overvloed had gehad om aan haar uiterlijk en haar kleren te besteden. Zij had een prachtige betrekking opgegeven om zich geheel aan Dick te gaan wijden, en het scheen haar toe of hij alles wat ze had opgeofferd — kleren, ontspanning, bescheiden luxe, ja, haar jeugd zelf, had aangenomen als iets, dat vanzelf sprak, en alsof in haar geval al die dingen overbodig waren. Maar hij beschouwde ze blijkbaar niet als overbodig voor andere vrouwen — althans niet voor Iris Denning. Zij zelf had nauwelijks beseft, dat dit alles niet meer het hare was, en had er ook niets van gemist — tot Iris Denning haar leerde, hoeveel zulke dingen meetelden, al die dingen, die ze had achtergelaten terwille van haar man.

„Achteraf beschouwd was 't toch een goed idee van je, meisje, om die kamer te verhuren,” zei Dick op een morgen tegen haar. „'t Was natuurlijk ook wel een tref, dat je iemand vond, waarmee je zoo prettig kunt opschieten als met juffrouw Denning. Ze is heus een decoratieve aanwinst voor onze stulp, vind je niet? En ze gaat er elken dag fleuriger uitzien. Heb je 't ook gemerkt?”

„Niet dat ik weet,” zei Ellen koeltjes, maar niet koel genoeg om Dick op 't idee te brengen, dat er iets haperde. Ellen's zelfbeheersching was soms meer een belemmering voor wederzijdsch begripen dan een zegen.

Iris droeg dien morgen een nieuw groen deux-pièces, en een nieuw bloesje op haar wangen, dat er verrukkelijk bij paste. Zij vertrok met Dick en zag er ontegenzeggelijk liever uit dan ooit te voren.

Toen het oude cavaleriepaard de vrolijke marschmuziek hoorde, vergat het zijn tegenwoordig bestaan en wilde weer meetrekken met de troepen.

Den heelen dag deed Ellen haar werk, vervolgd door bittere en opstandige gedachten. Van tijd tot tijd kwamen tranen van zelfbeklag en heimwee naar haar vervlogen meisjestijd in haar oogen staan. Mannen hadden geen recht, hun vrouwen alles af te nemen, en dan dezelfde charmes, die ze hân hadden doen inboeten in een leven van zorgen en sloven, toe te juichen, waar ze er andere vrouwen mee getooid zagen. Het was onrechtvaardig van Dick, te zeggen, dat Iris Denning zich wist te kleeden, alléén maar omdat die een avondjurk van tachtig gulden kon koopen als ze er een noodig had, terwijl zijn vrouw haar eigen kleren, zoowel als die van de kinderen, moest zien te tooveren uit een illusionnair overschot van het huishoudgeld.

Toen de kinderen na de koffie weer waren afgetrokken naar school, bereikte Ellen's steeds stijgende innerlijke opwinding plotseling haar hoogtepunt — en ze kwam tot een rigoreus besluit. Ze was niet van plan, zóó nog langer te blijven dóortobben. Ze was niet van plan, nog langer ieders onbetaalde, ongewaardeerde dienstmeid te zijn. Zij zou óók weer op een kantoor gaan werken en geld verdienen, en van haar salaris zou ze een dag-meisje nemen om in haar plaats het werk te doen. De kinderen konden elken dag op school overblijven. Ze zou weer een betrekking zoeken en Dick overtuigen, dat er in zijn vrouw iets meer stak dan een suf, onderdanig huissloofje.

Met gloeiende wangen en onstuimig-kloppend hart ging ze zitten, om de advertentie-kolommen van het ochtendblad door te zien. Het zou niet gemakkelijk zijn, nu ze er al zooveel jaren uit was, maar het kón en het moest. Langzaam bewoog haar vinger langs de reeks advertenties, waarin vrouwelijke kantoorbesteden werden gevraagd.

Ze schrok op door het geluid van een huissleutel, die in de voordeur gestoken werd. Het was nog niet de tijd, waarop Dick of juffrouw Denning gewoonlijk terugkwamen. Zij stond op en duwde de krant met 'n bijna schuldbeuwt gebaar tusschen de andere.

De deur ging open en daar stond Iris Denning. Ze zag er opvallend stralend en gelukkig uit, en toch was er iets schuchters en kinderlijks in haar houding.

„Ik ben vroeg, niet?” zei ze met een verlegen lachje.

„Erg vroeg!” stemde Ellen toe. „Wat is er met u gebeurd? Wacht, ik zet even thee en dan drinken we samen een kopje.”

„O ja, ik zou er graag 'n kopje thee willen,” zei Iris. „Ik ga straks weer uit.” Toen babbelde ze vlug, met een grappige mengeling van zenuwacht-

tigheid en gewilde nonchalance: „Zeg mevrouw, ik ben verloofd!”

„Mijn lieve kind!” riep Ellen, en ze stak Iris beide handen toe, volkomen vergetend, wat ze zoojuist nog ten opzichte van haar had gevoeld. „Daar ben ik blij om! Geen wonder, dat je er den laatsten tijd zoo allerliefst uitzag! Mijn man merkte het op. Wie is het? Vertel me er alles van.”

„Hij is een jonge man van kantoor,” antwoordde Iris. „O hemel, ik kan u niet zeggen, hoe raar en gelukkig ik me voel — en 't is allemaal aan u te danken, mevrouw Roovers, als u eens wist! Weet u, hij heeft me al eeuwen geleden gevraagd, maar ik wilde niet, omdat hij niet veel verdient, en het leek me verschrikkelijk, om krap te zitten en 't te stellen zonder allerlei leuke dingen. Maar toen ik hier was, en zag, hoe gelukkig jelui allemaal zijn en hoe goed en lief tegen mekaar — toen is 't zoo gekomen — ik —” Ze brak af. „O, ik weet niet! Ik had 'n gevoel, of 't leven niets geen waarde meer had, als ik 't zelf óók niet zóó kreeg, en of al de rest er heelemaal niet op aan kwam!”

„Al de rest komt er niet op aan!” stelde mevrouw Roovers haar met iets plechtigs in haar stem gerust.

Dien avond, toen de kinderen naar bed waren, vertelde Ellen Roovers haar man van juffrouw Denning's verlovings.

„Ik hoop zoo, dat ze gelukkig zal zijn,” besloot ze. „Ze zullen erg weinig hebben om mee te beginnen — niet, dat dat er op aan komt natuurlijk.”

„Daar ben ik nog zoo zeker niet van, in haar geval,” zei Dick peinzend. „In een huwelijk, waar niet veel inkomsten zijn, hangt zoo ontzettend veel af van de vrouw. Juffrouw Denning is een heel aardig meisje en heeft capaciteiten óók, dunkt me, op haar eigen terrein. Maar ik betwijfel, of ze zoowel de gaven en de flair, als het onzelfzuchtig karakter bezit, om een huwelijk zonder geld tot een succes te maken. Dat is een geweldige kunst, die niet één vrouw op de honderd in de perfectie beheerscht! En al heb ik zelf nu al acht jaar lang die ééne in mijn stulp, daarom besef ik dat toch nog wel, liefste.”

Hij glimlachte haar toe en legde zijn hand over de hare met een gebaar van teederheid en begripen, dat haar scheen te zeggen, dat hij alles wist, wat zij de laatste weken had doorgemaakt.

Opdat hij haar plotselinge tranen niet zien zou, stond Ellen op en verborg haar gezicht tegen den schouder van haar man; en toen hij haar in zijn armen nam en zijn lippen zachtjes op haar voorhoofd drukte, was haar geluk zóó groot, alsof 't de eerste maal was, dat zij elkander vonden in volmaakt begripen.

Een zeldzame foto van den onvermurwbaren Italiaanschen dictator Mussolini, temidden van de mooiste vrouwen van Lucca bij de daar gehouden feestspeken.

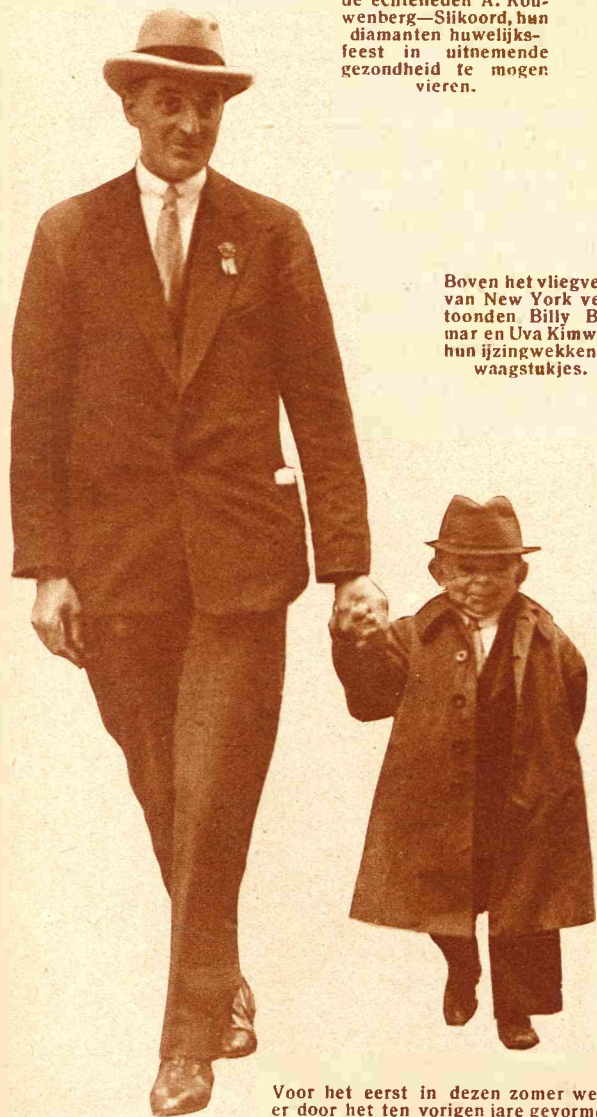
VAN VERRE EN NABIJ

Dinsdag 3 Juni a.s. hopen onze stadgenooten, de echtelieden A. Kouwenberg—Slikoord, hun diamanten huwelijksfeest in uitnemende gezondheid te mogen vieren.

Boven het vliegveld van New York ver-
toonden Billy Bo-
mar en Uva Kimweg
hun ijzingwekkende
waagstukjes.

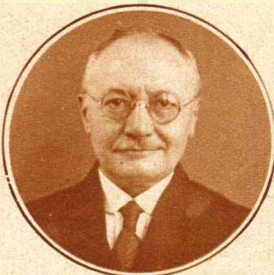
Voor het eerst in dezen zomer werd er door het ten vorigen jare gevormde comité weer een autotocht georganiseerd voor ouden van dagen uit Haag-
sche gestichten. Van de directie van Hétel De Witte Brug zoowel als van vele auto-bezitters en anderen werd weer de royaalste medewerking ondervonden en opnieuw is deze feestdag ten volle geslaagd. Onze foto toont Watt en Kwart-Watt of het langste Commissielid en den kortsten deelnemer aan den tocht.

Ook de Westlandsche oudjes werden de vorige week met een uitstekend georganiseerden auto-tocht verblijd, die evenzeer hartelijke belangstelling mocht ondervinden. In de Groote Vink bij Leiden, waar werd afgestapt, werd onze vroolijke foto genomen.

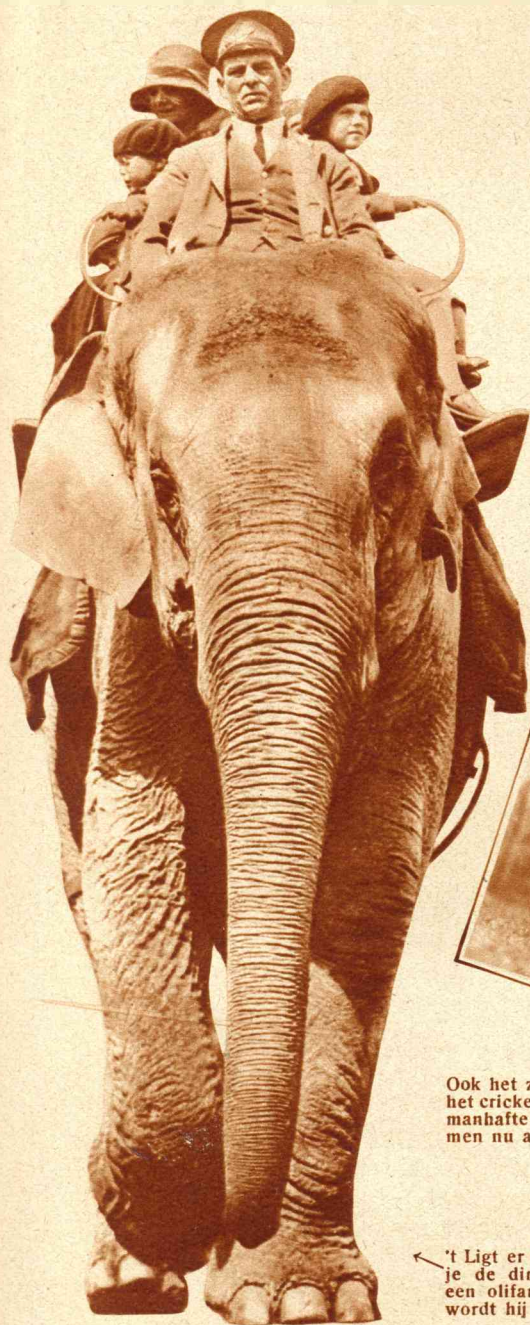
De heer M. Gout hoopt op 1 Juni a.s. den dag te herdenken, waarop hij voor 25 jaar als offset-drukker in dienst trad bij de fa. Mortelmans alhier.

Op 1 Juni a.s. zal de heer Leenstra zijn veertigjarig jubilé mogen vieren bij de fa. Mortelmans alhier, als chef der afdeeling snijderij.

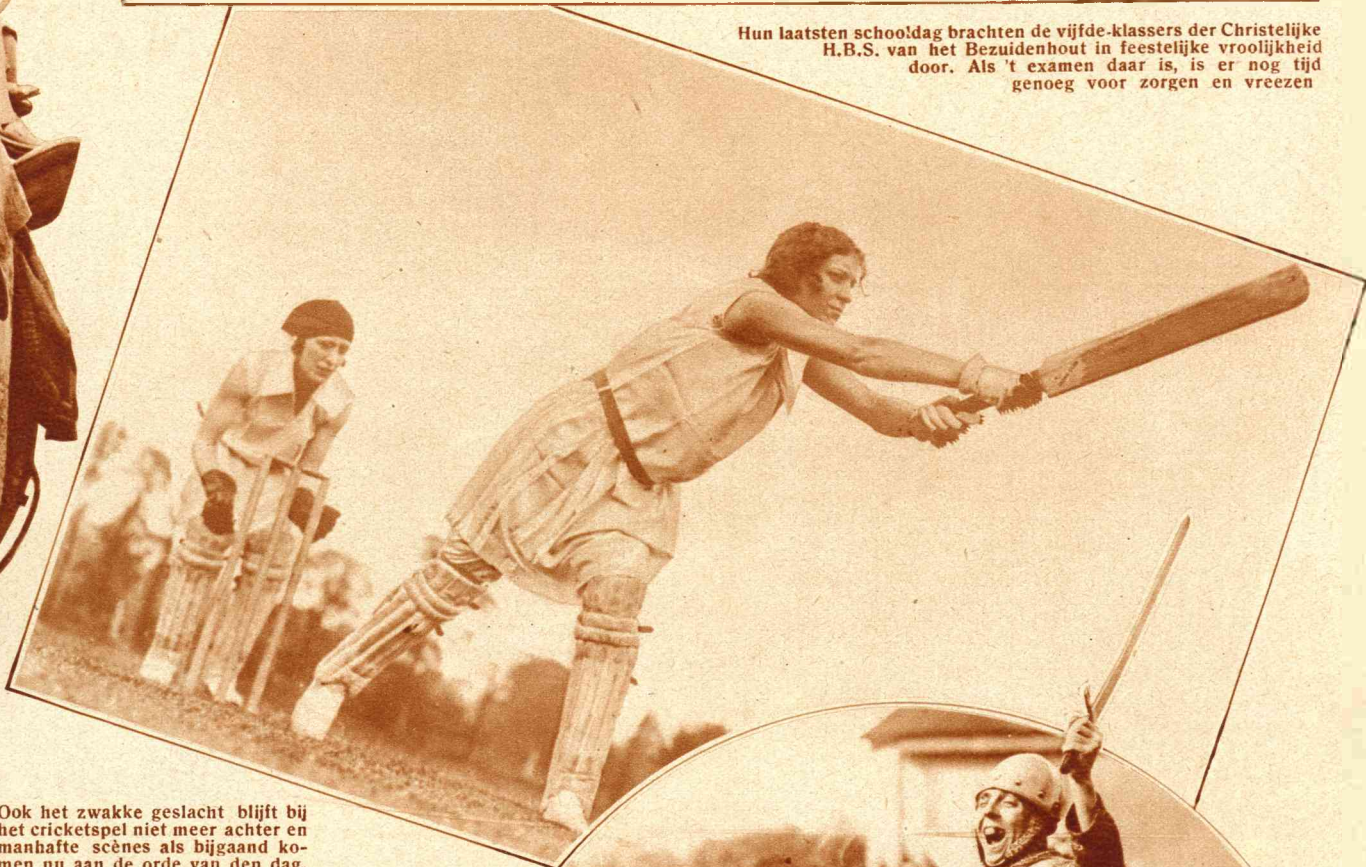

Hun laatsten schooldag brachten de vijfde-klassers der Christelijke H.B.S. van het Bezuidenhout in feestelijke vroolijkheid door. Als 't examen daar is, is er nog tijd genoeg voor zorgen en vreezen

Ook het zwakke geslacht blijft bij het cricketspel niet meer achter en manhafte scènes als bijgaand komen nu aan de orde van den dag.

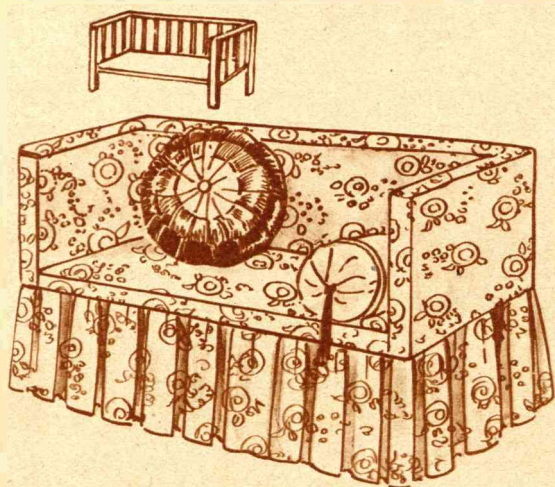
← 't Ligt er maar aan, van welk standpunt je de dingen beziet. En als je tegen een olifant van den grond af opziet, wordt hij nog tweemaal zoo kolossaal.

Ter gelegenheid van het zestigjarig bestaan van het Haagsche Huis van Barmhartigheid heeft het personeel der firma Hus en dat van de Gemeentelijke Duinwaterleiding de kinderen op een autorit met bussen van de H.T.M. onthaald. Verschillende firma's hebben bovendien voor een verrassende tractatie gezorgd, zoodat de kleinen een heerlijken feestdag beleefden.

De historische spelen, die de laatste dagen te Londen gehouden zijn, hebben bij de uitvoerige repetities, die er aan voorafgingen, nog meer aan bij de opvoering zelf mischien, tot de uitbundigste pret aanleiding gegeven. — Een zwaar gepantserd ridder vermaakt zich hier op een der kleinste ponnies, die aan het tournooi deelnemen.

VROUWENLEVEN

WAT KUNNEN WE ER VAN MAKEN?

In aansluiting met het vriendelijke hoekje voor de waschtafel geven we hier nog een aardig idee van wat we met een lapje cretonne kunnen bereiken.

Indien u een gewoon houten kinder-ledikantje heeft, dat nu te klein is en niet meer gebruikt wordt, dan kunt u er bovenstaande sofa van maken. Deze staat aardig voor een raam of aan 't eind van een bed.

Wanneer de opklapbare kant verwijderd is worden de andere 3 kanten nauwkeurig opgemeten. Een cretonne overtrek wordt volgens de maat gemaakt, zooals een kussenovertrek, maar met reepen er tusschen voor den bovenrand. Het overtrek blijft van onderen open. De lange „sloop” wordt er nu om gedaan en in de hoeken vastgespijkerd. Een diepe val verbergt de pooten en wordt rondom vastgetimmerd; bij het opspijkeren leggen we een smal strak biesje over de ruimte voor afwerking. Een kussen met rondom een reep van 5 cm., opgevuld met kapok, komt los op de zitting te liggen. Is het geheel niet stevig genoeg om door ons zelf gebruikt te worden, dan is het zeker geschikt voor de kamer der kleinen.

ZOMERJURKEN EN PELERINES

Misschien is het verbeelding, doch iederen zomer opnieuw lijkt het, alsof er nooit tevoren zulk een weelde, zulk een verscheidenheid van zomerstoffen werd tentoongesteld. In elk geval hebben onze winkels voor dezen zomer zulk een overvloed van fraaie fleurige stofjes voor zomerjurken, dat het kiezen werkelijk moeilijk valt. En niet alleen in dure weefsels, maar ook in goedkope kunstzijde, in voile en mousselines vinden we mooie kleuren en alleraardigste patronen.

Jammer maar, dat ons klimaat niet van dien aard is, dat we van onze zomerjurken altijd veel genoeg beleven. Zelfs in den mooisten Hollandschen zomer komen er nog heel wat dagen — en zeker avonden — waarop de beschutting van een mantel noodzakelijk is. Er zijn echter ook vele dagen, waarop men met een lichtere beschutting kan volstaan en daarom is de kleine pelerine, die

nu in zoo velerlei variaties wordt gedragen, wel een der meest ideale aanvullingen van het toilet.

Zoo'n kleine cape kan bij de zomerjurk gemaakt worden en zoodra ze iets groter wordt dan een flinke kraag, wordt ze geheel apart gehouden, zoodat ze al dan niet bij de japon kan worden gedragen.

Meestal vormt de kleine pelerine slechts een beschutting voor rug en schouders, terwijl ze zich afrondt naar voren toe. De pelerine kan daar met een strik worden gesloten, ze kan ook eenvoudig onder het kraagje van de japon vallen. Meestal wordt ze rond geknipt, zoodat ze in golvende

Zwarte toque met bloemen van wit en zwart leer. Kraagje met vlechtwerk van biais.

lijnen om de schouders valt; soms echter ook wordt de eigenlijke cape meer nauwsluitend gehouden, terwijl een ruim aangezette strook er de golvende lijn aan geeft. De cape kan dan rond om de schouders vallen; ze kan ook met een lange punt op den rug vallen, terwijl een schuin geknipte ruim aangezette strook er een bevalige losheid aan geeft. Zelfs tweedjurken hebben vaak als accompagnement een klein pelerientje, dat strak de schouders omvat met een geplisseerden rand en 'n garneering van leeren knopen.

En tusschen kraag en cape zijn er nog van die leuke tusschendingetjes, kraagjes van luchtige voile of chiffon, met over elkaar vallende strooken en

een kleurigen strik van voren, welke zoo alleraardigst een japonnetje kunnen opfleuren.

WASCHBARE GARNITUREN

Zelfs Patou acht 't niet beneden zich modellen te ontwerpen voor kraagjes en manchetten.

Onze eerste afbeelding met 't eenvoudige en sierlijke garnituur van wit organdy is er 'n bewijs van. En wie goed met de naald weet om te gaan, zal zoo'n garnituur gemakkelijk — zij het dan ook niet in enkele oogenblikken! — zelf kunnen maken. Voor de rondjes kan een dubbeltje als model worden genomen en na bewerking met den gewonen knoopsatensteek wordt het patroontje uitgeknipt.

Het fleurige zomerjaponnetje, dat dit witte garnituur als eenige garneering heeft, wordt gecompleteerd door een eenvoudigen panamahoed.

Onze tweede afbeelding met de zwarte toque van Marthe Rivière, gegarneerd met 'n bloemertouffe van wit en zwart leer, vertoont ook een kraagje, dat door handige en geduldige vingertjes is ra te maken. De garneering bestaat hier uit een vlechtwerk van smalle biais. Voor de biais worden schuin geknipte reepjes zijde, met een onzichtbaren steek, tegen elkaar ingenaaid. Doordat het materiaal schuin geknipt is, kunnen de biais in iederen gewenschten vorm gelegd worden. Een sierlijke strik sluit het kraagje af. PAULA DEROSE.

Zomerjurk met fraai bewerkt garnituur van wit organdy. Eenvoudige panamahoed.

Voor witter linnen, zonder hard
wrijven en een vluggere
wasch. gebruik

Rinso

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

De wedstrijd, dien Ajax en Blauw-Wit Zondag in het Amsterdamsche stadion geleverd hebben, heeft den uitslag van het nationaal voetbalkampioenschap nog niet veel nader gebracht. Blauw-Wit behaalde een alleszins verdiende 1-0 overwinning en Ajax ziet daardoor zijn kans op het kampioenschap dalen. Onze foto laat aardig den toestand in het veld zien, toen het doelpunt door de Blauw-Witten was gemaakt.

SPORT VAN DE WEEK

Het Hollandsche korfbal-twaalfstal heeft op Houtrust Zondag het Belgische met 7-1 een zware nederlaag bezorgd. — Men ziet hier dames- en heeren-zestel achter elkander het veld op marcheeren.

Een aardig, levendig spelmoment.

Het Belgische twaalfstal, dat, trots den minder vleienden uitslag, toch duidelijk heeft gedemonstreerd, hoezeer de korfbalsport zich bij onze Zuiderburen in stijgende lijn beweegt.

Het eerste aspiranten-elftal van A.D.O. is kampioen geworden in de competitie der eerste klasse. Van links naar rechts: P. Krul, H. Dammers, A. Metz, W. de Korte, F. Matla, D. Hoof, A. Mansveld, J. Reijns, A. Smit, J. de Bruin. Met gleufhoed de heer Vogel, leider van A.D.O.'s ruim honderd aspiranten.

De vrouwelijke Lindbergh, Amy Johnson, heeft haar poging, om geheel alleen in haar De Havilland-Moth vliegtuig Australië van Engeland uit te bereiken, met prachtig resultaat bekroond gezien. Wanneer niet een klein ongeval haar had opgehouden, zou zij zelfs het record op dezen afstand verbeterd hebben. Australië viert haar thans als de Koningin der Lucht.

Waar is mijn Vader?

Tegen middernacht werd het rustig. Ik had tot dan toe in de bibliotheek zitten lezen. Een assistent van den aanspreker, met een rose overhemd en gehaakte das, kwam mij zeggen, dat alles klaar was.

„Is het gewoonte, dat er iemand blijft waken bij dergelijke gelegenheden?” vroeg ik. „Bestaat er niet een gerucht, dat er zwerfende katten in de kamer kunnen komen, of zooiets?”

„Ik denk niet dat het noodig is, meneer,” zei hij, zijn best doende om niet te lachen. „'t Is allemaal maar een kwestie van opvatting. Sommige menschen houden ervan, hun verdriet aan te dikken. Maar er zal heusch niemand het lijk komen stelen.”

Met die vroolijke opmerking nam hij afscheid, en ik sloot en grendelde het huis achter hem. Ik vond Bella in het souterrain in de keuken, met alle lichten aan, en ik stond onder aan de trap, terwijl zij naar haar slaapkamer schoot als een opgejaagd konijntje. Het was een vreemd schepsel, die Bella — niet zoo dom als ze er uitzag, maar knorrig, kwaadmoedig — „smeulerig”, zou ik willen zeggen.

Ik deed de deuren van de eetkamer op slot, liet één licht in de hall branden en ging naar boven, naar bed. Een logeerkamer op de derde verdieping was voor me klaar gemaakt, en ik was zoo moe, dat ik wel op den vloer had kunnen slapen. Juist toen ik in bed was gestapt, ging de telefoon, en mopperend ging ik een verdieping lager.

Het was de Times-Post, en de man aan de telefoon was erg gehaast.

„Hier de Times-Post. Is meneer Wardrop daar ook?”

„Nee.”

„Met wie spreek ik?”

„Met John Knox.”

„Den advocaat?”

„Ja.”

„Meneer Knox, kunt u bevestigen, dat meneer Fleming zelfmoord heeft gepleegd?”

„Ik ben niet van plan iets te bevestigen.”

„In de Star van vanavond staat, dat u het zelfmoord noemt, en dat u hem hebt gevonden met een revolver in zijn hand.”

„Dat liegt de Star!” riep ik, en de man aan den anderen kant grinnikte.

„Dank u wel,” zei hij en belde af.

Ik ging weer naar bed, ontevreden, dat ik mij had laten vangen. Ik sliep echter vlug: geen wonder na twee zulke nachten, als er waren voorafgegaan.

Ik werd allesbehalve prettig wakker: mijn hoofd was mat en zwaar, en ik had een brandenden dorst. Ik zat overeind en vroeg mij af, of ik bezig was ziek te worden. Ik voelde me te afgemat om drinken te gaan halen. Toen ik later toch opstond, bemerkte ik dat mijn ongesteldheid veroorzaakt werd door slechte ventilatie. Ik deed dus een raam open en keek naar buiten.

Het was een zijvenster, dat uitzag op een gang van misschien drie meter breed, die het huis scheidde van het aangrenzende. Ik zag niets dan een lichtrooden muur, maar de nachtlucht deed me goed. Het woei nogal stevig, en ergens beneden klapperde een luik. Ik leunde naar buiten en keek neer in de kloofachtige ruimte onder mij. Het was een van die toevallige bewegingen, die zoo groote gevolgen kunnen hebben....

Beneden mij, op den muur aan den overkant, was een rechthoek van geel licht, dat scheen door het bibliotheekraam van Fleming's woning. Er was iemand in het huis.

Terwijl ik nog staarde verminderde het licht geleidelijk — niet zóó, als wanneer het wordt uitgedraaid, maar door geregeld krimpen van de verlichte oppervlakte. Het gordijn voor het bibliotheek-raam werd neergelaten.

Mijn eerste gedachte was: inbrekers, mijn tweede: Lightfoot. Maar wie het ook was, hij had hier niets te maken. Gelukkig had ik dien dag mijn revolver meegenomen uit Fred's huis — ze lag

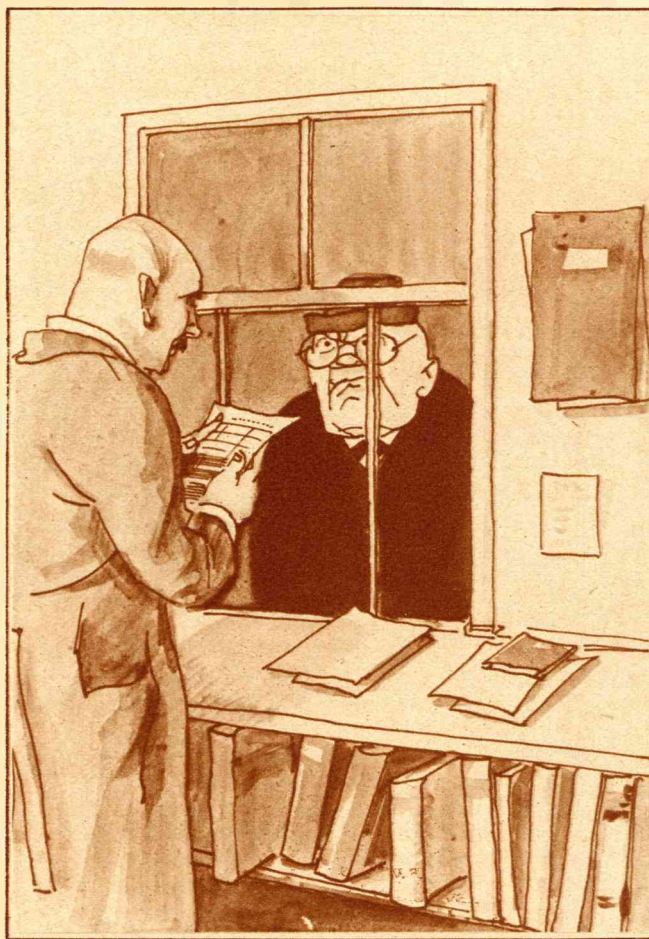
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

onder mijn kussen. In een minuut had ik het wapen gegrepen, het licht uitgedaan en de deur voorzichtig geopend. Ik was in mijn pyama, op bloote voeten, gelijk bij een vorige gelegenheid, maar beter gewapend dan toen.

Ik bereikte de tweede verdieping zonder iets bizonders te hooren of te zien, maar vandaar kon ik constateeren, dat het licht in de hall was uitgedraaid. De vreemdheid van het huis, het bewustzijn van de stille gedaante beneden en van wie-weet-wat in de bibliotheek maakte mijn toestand vrij onaangenaam, om het maar zacht uit te drukken.

Ik geloof niet in den man, die nooit bang is; hij verdient den roem niet, dien hij geniet. De

Professor Priem Pruttelt:

„Ik kan niet zeggen, dat belasting een onbetaalbare uitvinding is, mijnheer.”

echte held is hij, die doodelijk verschrikt, met klapperende knieën, het gevaar meer tegemoet wankelt dan loopt. Niet dat ik er zóó erg aan toe was, maar ik wenschte toch zeer vurig, dat ik wist, waar de knop van het electrisch licht zat, want ik had heel graag de val gezien, vóór ik me erin waagde.

De trap was zoo stevig gebouwd, dat ze niet kraakte. Ik vond mijn weg door te tasten langs de leuning, met mijn rechterhand, en in de linkerhand hield ik mijn revolver gereed. Ik kwam veilig beneden. Er was nog licht aan in de bibliotheek, en de deur was niet heelemaal dicht. Toen, met mijn gewone pech, liep ik tegen een stapel stoelen aan, die de aanspreker daar had neergezet, en mijn schrik, hoe erg ook, moet nog gering geweest zijn bij dien van den indringer! In een seconde had hij het licht uit, en nu ik toch verraden was, ging ik zonder aarzeling naar de deur, trok die open, en bleef op den drempel staan, met de revolver in de hand. Wij — de man in de kamer en ik —

stonden beiden in het zwarte duister. Hij had een voordeel boven mij: hij wist waar ik stond, terwijl ik naar zijn standplaats zelfs niet raden kon.

„Wie is daar?” vroeg ik.

Niets dan stilte — alleen meende ik een vlugge ademhaling te hooren.

„Geef antwoord, of ik schiet!” zei ik, met het onprettige bewustzijn, dat hij op mijn stem af rustig kon mikken, en het misschien ook deed. Die duisternis was niet uit te houden: ik greep voorzichtig naar links en vond, vlak naast den deurpost, den schakelaar. Ik draaide dien om en het licht schoot aan. De kamer was leeg, maar de portière voor een deur links van mij bewoog nog.

Ik sprong er heen en schoof het gordijn opzij, en er werd een deur vlak in mijn gezicht dichtgedaan. Toen ik die weer open had, kwam ik in een kort gangetje en ik hoorde voetstappen links.

Ik strompelde voort in het halfdonker, naar een zwarte ruimte, die de eetkamer moet geweest zijn, want mijn uitgestrekte hand streek langs de tafel. De voetstappen schenen vlak bij mij te zijn, en aan den anderen kant van de kamer zwaaide de deur van de provisiekamer nog, toen ik die bereikte.

In de provisiekamer struikelde ik en stiet tegen een muur. Het leek mij toe, dat ik voetstappen hoorde, die een trap af gingen, en toen ik eindelijk een deur vond, stiet ik die open en snelde binnen.

Het volgende oogenblik verloor ik den grond onder mijn voeten, ik strekte de hand uit en voelde een gladden wand, effen als glas. Toen viel ik — ik wist niet hoe diep — en de duisternis van den nacht kwam over mij en verstikte mij.

TWAALFDE HOOFDSTUK VLUCHTELINGEN

Toen ik bijkwam, lag ik nog in het donker, en ik hoorde niet het minste geluid. Toen ik probeerde op te staan, ontdekte ik, dat ik gevangen zat: ik was in een liftkoker gevallen, of iets van dien aard. Ik kon nauwelijks mijn armen bewegen, zoo nauw was de ruimte, en mijn houding was half zittend, half liggend. Ik werkte mij wat los en kwam tot de ontdekking, dat ik mij waarschijnlijk bevond in de schacht van de etenslift tusschen de eetkamer en de keuken.

Ik was boven op den dienbak terecht gekomen en ik had een gevoel, alsof ik in een knoop lag. De revolver lag onder mij, en als die onder het vallen was afgegaan, had ze toch geen schade aangericht. Ik kon me nauwelijks een onaangenamer positie denken. Als de man, dien ik had achtervolgd, gewild had, zou hij me op tien onprettige manieren hebben kunnen doden — hij had me zoo vol gaten kunnen schieten als een zeef, hij had me met kokend water kunnen verbranden, hij had ongeveer met me kunnen doen, wat hij verkoos. Maar er gebeurde niets. Het huis was indrukwekkend stil.

Ik was klaarblijkelijk met mijn voeten naar beneden gevallen, en toen bewusteloos geslagen; een van mijn enkels klopte pijnlijk. Het duurde een poosje, voor ik recht op stond, en hoever ik ook reikte, ik kon de deur boven mij niet terugvinden. Het moet wel een minuut of vijf geduurd hebben, eer mijn verdoofde zinnen aan het touw dachten en daar begon ik toen aan te trekken. Het was een zware vracht voor den bak, die aan niets gewichtigers gewend was dan politieke diners, maar met veel inspanning en kraken kreeg ik mezelf toch tot den vloer daar boven, en ik stapte uit, nog in het donker, maar vrij.

Ik hield de revolver weer gereed, en maakte licht op de heele benedenverdieping en zocht. In de eetkamer en de provisiekamer vond ik niets. Alles was gesloten en op zijn plaats. Toen kwam de smalle alkoof naast de bibliotheek. Daar lag een tabouret omver en uit een boekenkastje was een

No. 11

zestal boeken genomen, en op een stoel gestapeld. In de bibliotheek echter was het een en al wanorde. Laden stonden open, een der linnen gordijnen was gedeeltelijk van de rol af getrokken, een stoel was naar de lange mahoniehouten tafel gesleept, die midden in de kamer stond; onder de lichtkroon, en overal, op stoelen, op den vloer, in hoopen op de tafel, lagen papieren.

Nadat ik alles doorzocht had, en verder iedere deur solied op slot had gevonden, ging ik de trap op, in de overtuiging, dat de indringer nog in het huis moest zijn. Ik zocht stelselmatig alle kamers na, keek in alle kasten en onder de bedden. Keer op keer had ik den indruk, als ik een hoek om ging, dat er iemand vlak voor me was, maar telkens bleek, dat ik me vergiste. Eindelijk gaf ik het op, ging weer naar beneden, naar de bibliotheek, maakte het mij daar zoo makkelijk, als ik maar kon, en wachtte op den morgen.

Ik hoorde Bella de trap af komen, iets na zevenen; ze liep langzaam, sluipend, alsof ze van plan was, bij het minste gerucht weer te vlieden naar hooger sferen. Kort daarna hoorde ik haar met vaten rammelen in de onderaardsche keuken, en ik ging naar boven om me aan te kleeden.

Ik was te moe om me een theorie te vormen omtrent den nachtelijken bezoeker. Ik besefte alleen dit ééne: dat de vijanden van Allan Fleming klaarblijkelijk hun tegenstand of wraak uitstrekten tot over het graf. Terwijl ik mijn boord om deed, vroeg ik mij af, hoelang het mij zou lukken, dit spelletje vol te houden — zooals ik nu vast van plan was — zonder roerloos in Edith's kleine ontvangkamer te komen liggen, met bloemen om mij heen en een heer met zwarte handschoenen aan de deur.

Ik liet dien morgen mijn enkel door den dokter bekleeden met hechtpleister en had er toen geen last meer van. Maar de dokter keek nieuwsgierig naar de blauwe swelling op mijn voorhoofd, waar Wardrop mij met een stoel had geraakt, en naar mijn neus, die niet dik meer was, maar mosterdgeel op den rug.

„Zeker gebokst,” zei hij, terwijl ik mijn schoen vastmaakte.

„De laatste twee of drie jaar niet.”

„Een nieuwe auto?”

„Nee.”

Hij keek mij over zijn tafel heen spottend aan.

„En hoe is de andere heer er aan toe?” vroeg hij, en toen ik hem een vrij fantastischen uitleg gaf van mijn gelaatsschennis, antwoordde hij met hetzelfde spotlachje.

Er gebeurde dien dag niet veel. Margery en Edith kwamen naar het huis, bleven er een uurtje en gingen dan weer naar Fred's woning.

Er kwam dien morgen een neef van den overleden opdagen, een oude vrijer, die Parker heette, en die verklaarde zich bereid, dien dag op het huis te passen. De heesche fluistering van zijn stem en zijn zwarte das gaven Edith aanleiding om Margery van hem weg te voeren zoodra ze maar kon, en het meisje, schuw voor de nieuwsgierige oogen van de velen, die in het huis kwamen, was heel blij, dat ze gaan mocht.

Het was Zondag, en ik ging alleen even naar het kantoor om de post door te zien. Ik dineerde midden op den dag, bij Fred, en tengevolge van die omkeering der gewone orde voelde ik me den heelen middag doezig en mat. In den namiddag had ik mijn eerste gesprek met Fred en Edith, terwijl Margery en de jongens rustig wat praatten in de kinderkamer. Ze vielen erg in haar smaak, en zij was bijna vroolijk als ze bij hen was.

Fred had de ochtendbladen om zich heen op den vloer liggen en was in zijn gewone Zondagsche redeneerstemming.

„En?” zei hij, toen de deur van de kinderkamer boven dicht was, „wat was 't Jack? Zelfmoord?”

„Weet ik 't,” zei ik bot.

„Maar wat denk je,” hield hij vol.

„Wat kan ik daar nou van zeggen,” deed ik prikkelbaar. „De politie zegt, dat 't zelfmoord is, en die hoort 't te weten.”

„De Times-Post zegt, dat het moord is, en dat ze het zullen bewijzen. Ze zeggen, dat de politie beïnvloed is.”

Ik sprak niet over Lightfoot en zijn bezoek op mijn kantoor, maar ik nam me voor, die lui van de Times-Post eens op te zoeken en uit te visschen, als 't lukte, wat ze wisten.

„Ik kan de gedachte niet van me afzetten, dat

hij 't er wel een beetje naar gemaakt heeft,” zei Edith nu, maar ze keek niet zoo hardvochtig, als ze sprak.

„Als je nadenkt over de ellende, die hij over dien armen Henry Butler gebracht heeft, en hoe ongelukkig Ellen sinds dien tijd is, dan kan ik geen medelijden met hem hebben.”

„Wat was dat voor een geschiedenis met Butler?” vroeg ik. Maar Fred wist 't niet, en Edith sprak zoo vaag als vrouwen gewoonlijk doen over politiek.

„Henry Butler was schatmeester van den Staat en Fleming was zijn kassier. Ik weet niet precies, wat de moeilijkheid was. Maar je weet nog wel,

Mei-Liedje

Het voorjaar is gekomen,
De boomen botten uit.
De blijde vogels fluiten
Met feestelijk geluid.
De eerste bloemen bloeien
In monder-teere kleur.
Daar zweeft door lichte luchten
De eerste voorjaarsgeur.
Als blanke bloesem-droomen
Staan onder 't blauw heelal
De feestelijke boomen
Te bloeien zonder tal!
Als groote bruidsbouquetten.
Vol levensheerlijkheid.
Als een verjijnde huld
Der lente toegewijd!
't Is licht en zon en leven.
Van ver en van nabij,
Er zingt in onze harten
Een liedje van den Mei.
En heel een rijke toover,
Een machtig kleurenfeest.
Houdt ons opnieuw gevangen.
En loutert onzen geest!
We staan ontroerd te kijken,
Een glimlach op 't gelaat.
Als langs de hooge boomen
Het gouden zonlicht gaat.
We staren opgetogen
Naar 't wonder vergezicht.
Als over jonge velden
Een maas van schoonheid ligt!
Dan zingt in onze harten
Een nieuw en heerlijk lied.
Het voorjaar is gekomen.
En schenkt 't geluk om niet.
Aan zieken en gezonden,
Aan zwakken, arm en klein,
Aan allen, die herstellen.
En weer gelukkig zijn!

't Is licht en zon en leven.
Van ver en van nabij.
't Is licht en zon en leven
In 't stralend lente-tij!

KROES

dat Butler nooit meer gezien is, of dood gevonden werd, nadat hij uit de gevangenis kwam, en sedert dien tijd is Ellen van 't eene ziekenhuis naar 't andere gegaan. Ik zou wel graag hebben, dat ze een paar weekjes hier kwam, Fred,” zei ze overredend, „ze is nu in 't een of andere sanatorium en misschien konden wij haar wat opvroolijken.”

Fred knorde.

„Haal haar maar hier, als je graag wilt, schat,” zei hij berustend. „Maar ik weiger vroolijk te zijn, als ik er geen zin in heb. Wat is er met dien jongen Wardrop, Jack? 't Lijkt wel of die reporter van de Times-Post hem niet vertrouwt.”

„St,” deed Edith zacht, „hij is met Margery verloofd, pas op, dat ze niets hoort.”

„Hoe weet je dat,” vroeg Fred. „Heeft ze 't je verteld?”

„Ze draagt een engagementsring,” gaf Edith triomfantelijk terug. „En 't is wát 'n prachtige diamant.”

Ik merkte, dat Fred mij aankeek, en juist de spoed, waarmee hij dien blik weer afwendde, gaf me een ongemakkelijk gevoel. Ik ontsnapte zoodra ik kon, onder voorwendsel van naar Bellwood te moeten, en boven in de hall trof ik Margery.

„Ik heb Bella gesproken vandaag,” zei ze. „Meneer Knox, wilt u me zeggen, waarom u van-

nacht opgebleven bent? Is er wat gebeurd in 't huis?”

„Ik — ik dacht dat ik iets in de bibliotheek hoorde,” stotterde ik, „maar ik vond niemand.”

„Is dat de heele waarheid of alleen maar een stukje?” vroeg ze. „Waarom zoeken mannen altijd uitvluchten tegen een vrouw?” Gelukkig wachtte zij, echt vrouwelijk, niet op een antwoord. Zij deed de deur van de kinderkamer dicht en bleef met de hand aan den deurknop naar den grond staan kijken.

„Ik ben nieuwsgierig, hoe u over alles denkt,” zei ze. „Denkt u, dat mijn vader... 't zelf heeft gedaan? U bent er bij geweest; u weet alles. Ik wou, dat er iemand was, die me alles vertelde!”

Ik vond, dat zij recht had de waarheid te weten. De jongens maakten een heidensch lawaai in de kinderkamer. Beneden voerden Fred en Edith hun gewone Zondagmiddag-gesprek: waar 't geld van Fred's laatste boek toch gebleven was. Margery en ik gingen op de traptreden zitten en ik vertelde, zoo goed ik mij de details kon herinneren, wat er in de Witte Kat gebeurd was. Zij bleef rustig luisteren.

„Dus de politie heeft de zaak losgelaten!” zei ze moedeloos. „En als ze dat niet gedaan had, zou Harry gearresteerd zijn. Kan ik niet iets doen? Moet ik maar met m'n armen over elkaar blijven zitten?”

„De politie heeft de zaak eigenlijk niet losgelaten,” zei ik, „maar ja — er is zoo'n methode van eerst een massa stof opwerpen en dan hard werken om 't weer te laten zakken. Tegen den tijd, dat 't publiek het uit z'n oogen geveegd en uit z'n neus gesnoten en uit z'n keel gekucht heeft, is het stof gaan liggen in 'n dikke laag, en sporen zijn uitgewischt, en het publiek gaat een anderen kant op om z'n kleeren niet vuil te maken. Het bord *Geen doorgang* is geplant.”

Zij zat daar een kwartier, nu en dan gestoord door rumoerige uitvallen uit de kinderkamer, die tot resultaat hadden, dat zij een schoot vol kreeg met gebroken wielen, paardjes met drie pooten en een levende watertor in een doosje, die door de jongens, tot haar ontsteltenis, begiftigd werd met een massa doode vliegen. Maar de laatste vijf minuten zaten we rustig, en met moeite deed ze mij de vraag, die al den heelen dag op haar lippen had gelegen.

„Wie 't ook is, die mijn vader vermoord heeft — want 't was moord, meneer Knox — hij zal vrij uitgaan, om een schandaal te vermijden. Al mijn vrienden...” ze glimlachte bitter, „hebben denzelfden angst. Maar ik kan niet stil blijven zitten om te bedenken, dat er niets gedaan kan worden. Ik moet 't weten — en u lijkt me de eenige, die wil probeeren om het uit te vinden.”

En zoo verliet ik het huis, een half uur later, met een opdracht. Mij was opgedragen door het meisje, dat ik liefhad, — want zoover was het — om haar verloofde te bevrijden van de verdenking van moord op haar vader, en hem zoo aan haar terug te geven... niet in zooveel woorden, maar ik moest het probleem der misdaad ontwarren, en daar volgde de rest uit. En ik was zoo goed als zeker van twee dingen, — ten eerste dat die verloofde haar niet waard was, en ten tweede, dat hij, schuldig of onschuldig, in ieder geval bij de misdaad betrokken was.

Ik had haar ook beloofd, dien dag miss Letitia te gaan bezoeken, als ik kon, en terwijl ik naar het station wandelde, overdacht ik de gebeurtenissen van den afgelopen nacht, maar ik begreep er niets van. Eén ding echter viel mij op. Bella had aan Margery verteld, dat ik den heelen nacht op was geweest. Zou Bella...? Maar neen, dat was te dwaas — Bella, die in dollen schrik naar bed was gevlucht, zou zich nooit alleen in de beneden-verdieping gewaagd hebben — Bella, al was ze nog zoo dapper, had zich nooit kunnen bewegen met de lichtheid en vlugge zekerheid van mijn middernachtelijken insluiper. Bella was het niet geweest.

Maar ik ging ten slotte toch niet naar Bellwood. Onderweg naar het station kwam ik Hunter tegen, en hij keerde om en liep met me mee.

„Dus je hebt de zaak laten schieten!” zei ik, toen we een paar passen gedaan hadden zonder te spreken.

Hij mompelde iets, dat ik niet verstond en hij waarschijnlijk niet zou kunnen herhalen.

(Wordt voortgezet)

Dorpsstraat te Panaroekan (Java). Panaroekan is in Oost-Java een der voornaamste afvoerhavens van suiker, koffie en tabak. Ook als visschersplaats is Panaroekan niet onbelangrijk. De verlichting der straten is, zooals men op de foto hierboven ziet, nog zeer primitief.

Uit ons Insulinde

De tweewielige rijtuigjes, waarvan men geheel rechts een exemplaar ziet, zijn in de binnenplaatsjes van Java veel in gebruik. Voor kleine ritten worden deze handige voertuigjes ook veel door Europeanen gebezigd. Hieronder: Een der frissche(!) achterbuurtjes van Panaroekan.

